

◀ ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ▶

Πολύ φυσικόν

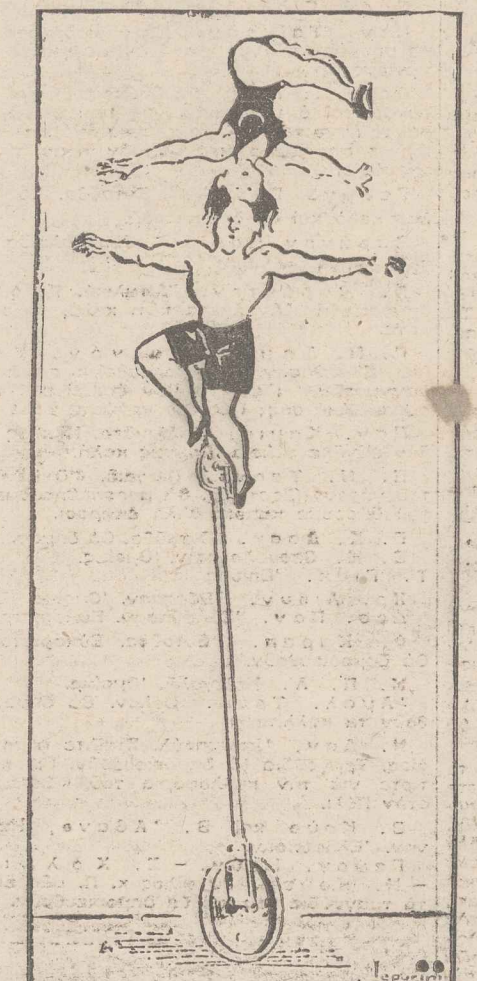
— Μα κυρία μου, δεν συμφωνείτε ποτέ με τη μουσική της ορχήστρας.
— Σας πιστεύω. 'Ο διευθυντής της ορχήστρας είναι σύζυγός μου.

Μικρή δουλειά

— 'Ο χειρουργός. — Μήπως είδατε το στομάχι του ασθενούς ; Κι' όμως όρκειζομαι πως το έδαλα εκεί πρό ενός λεπτού.

Άλθεστάτον

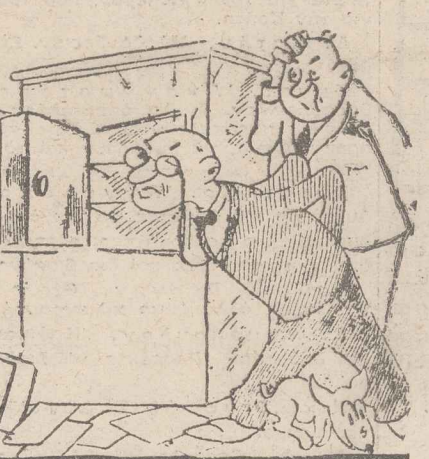
ΑΥΤΗ. Σκεπτόσαι διαρκώς την Άλτη. ΑΥΤΟΣ. Σε βεβαίω πως μόνο εσένα έχω στο κεφάλι μου.

Ή τέχνη των πάγων

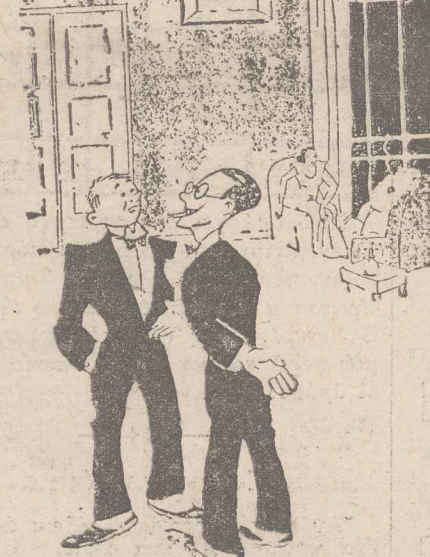
Μία χαριτωμένη νορθηγία πρωταθλήτρια του καλλιτεχνικού πατινάζ, επισκνύει την τέχνην της στον Σαίη — Μόρις, με την ελπίδα ότι θα καταλάβη την θέσιν που άφησε κενήν ή συμπατριώτισσα της Σόνια Χέινι που μετεπήδησε στον κινηματογράφον.

Οίκονομία

— Μας διέρρηξαν το χρηματοκιβώτι. Πόσα είχες μέσα;
— Πενήντα δύο και τριάντα!
— Καλά! Άλλη φορά όταν έχης λιγώτερο από εκατό δραχμές να μη τα κλειδώνης. Θά γλυτώσουμε τά ξεόδα ε πισκευής.

Επιμονή

— Κάνει ό,τι μπορεί για να με έμποδισή να παντρευθώ την κόρη του. Τώρα πάλι μου έσκασε μία τρομερή δουλειά.
— Τι έκαμε;
— Επώχευσε.

Ευχάριστος ληστεία

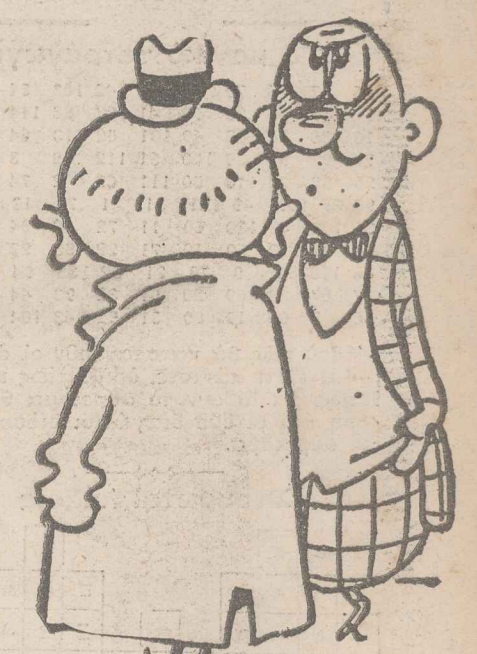
— Τα άφησα όλα όπως ήσαν, κύριε αστυνόμη.
— Και σας ευχαριστώ πολύ γι' αυτό, κύριε.

Συμφωνία

— Ταιριάζετε με το μνηστήρά σου ;
— Άπολύτως. Φαντάσου πως όταν νυστάζω χασμουριέται κι' αυτός.

Προνοπτικότητα

— Πάλι φόρεσες το πανωφόρι μου. Πόσες φορές σου το άπηγόρευσα ;
— Ναί, αλλά άπόψε το φόρεσα για να προφυλάξω σό σμόκιν σου.

Εφευρετικότητα

— Άν αυτή ή εμπνευσίς που σου ήρθε, δεν κόμη τους αστυνομικούς να τα χάσουν, σημαίνει πως είναι πολύ δυνατός. Άπό τώρα βλέπω τους τίτλους των έφημερίδων : «Μία έπαυλις έλποτεύθη άπο άλογον».

“Εσπερος

ΑΘΗΝΑΙ 20 'Ιανουαρίου 1937—ΕΤΟΣ Α' —'Αριθ. φύλλου 13—ΔΡΑΧΜΑΙ 2—ΣΕΛΙΔΕΣ 32

ΚΑΙ Η ΦΡΑΝΣΙΣ

Π
Ε66

‘Ο άνδρας και η γυναίκα

ΗΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΟΙ;

Αί σημερινάί απαντήσεις

Βρίσκω τον μεγάλο μας γλύπτη κ. ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΜΠΡΟ στο ατελιέ του, άποροφημένο σε μία καινούργια του δημιουργία — μίαν εμπνευσιν των τελευταίων αυτών ημερών. Άκούει το ερώτημά μου του κάμνομε, και προθυμοποιείται, μεταξύ της έπεξεργασίας του νέου έργου του και της συζητήσεως που προκύπτει εξ άφορμής του ερωτήματός μας, ν’ άπαντήσει :

— Κι’ εγώ πιστεύω, μαζί με όσους οδός έδωσαν καταφατική απάντησι, ότι ήμπορεί νά υπάρξη άδολη φιλία μέσα στις καρδιές δ’ό νέων. Άλλ’ αυτό θά έξαρτηθή από την οπιότητα άναντροφ ήου θάχουν άπ’ την οικογενείά τους, κι’ από την αυτοκυριαρχία των αισθημάτων τους, προκειμένου νά κρατήσουν φυσικές των ανάγκες. Σε κάθε άτομο υπάρχει ένας ύποσυνειδητός σεξουαλικός ήου έμπνέ ανάλογα με τό κέφι του. Άν είναι τό άτομο δυνατό και ήμπορεί και τόν παρακάμψη... Η αυτοκυριαρχία όρίζει... Γενικά όμως οι σημερινοί νέοι ζεχνούν και τή αισθημάτά τους, αλλάζουνε γρήγορα....

♦♦♦

‘Ο γνωστός ποιητής και διαγρής μας λογοτέχνης και συγγραφέας κ. ΣΤΕΦ. Δ’ΕΦΝΗΣ, με μείδιωμα ύποδέχεται τόν ύποφαινόμενο — άπ’ εύγένεια βέβαια έξαιρετική — και τό ερώτημα μαζί του «Έσπερος». Δέν προλαμβάνωμε νά καθίσωμε άπάντην του και... πέρνει άγρια φόρα :

Δέν ήμωρεί, δέν ήμωρεί, άπάντη δ’ έξαιρέτως συναισθητός μας. Δίπτι, φίλα — ό προβάλλος του Έρωτος. Άκόμα : φίλα δύο νέων : ένα ή προσώπιόν τούτου. Και δι’ τή : φίλα : ας τούτος δ’ Έρως. Στην έποχή μας, όταν βλέπαμε τσάλλια νά πηγαίνουν μαζί και κτή μονας, λέγαμε, κι’ είμαστε άπολύτως βέβαιοι περί αυτού, ότι είναι έρωτευμένοι. Γιατί, δέν υπάρχει κομμάτι έμπιστο-ς ή σ’ά αισθήματα. Φίλια : ή πορεί νά υπάρξη μονάχα όταν έχει κανείς : ασημένα τή δό, όποτε τό θεώμετρο της έρωτικής εύαισθησίας τείνει νά φθάση έφός τό μηδέν. Τότε ακριβώς ήμπορούν νόποιμένοι φίλοι δύο άνθρωποι. Τί άλλο τούς μένει ; Έχω τό παράδειμα του μακαρίτη Λογίου Σπυρ. Πανανέλι, με την άλυσμένην σούζον του Άνδρεια Σπυργού. Ήταν σενωπάτι πνευματική φίλοι σ’ά νη και τούς. Και άπ’ τήν ύστατήν πού μέρα παρά μέρα ζεχνόνσε άπ’ τή Βελιθηκη μας πού ήτο διεύθυνσις με τό μπιστοσύνην, νά τήν ύποσκεφθή ότι όποιτε καιρός και όν ήτο.....

♦♦♦

Άς άκούσωμε τώρα τί θά μάς πη και ό νέος διηγηματογράφος και κομοπολίτης ρωμαντογράφος κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ, πού ώς τώρα τόσο βαθείά έρωτική ψυχολογία μάς έδωκε : τή άδέλφω : διηγήματα που και σ’ά βιβλία τ’υ, («Έκασον ένα ούσκου» και «άποψε σ’ίς θ’»),.

Άπάντη λοιπόν ό κ. Δόξας :

—Νά είναι φίλοι ό άντρας με τή γυναίκα καθώς ένας άντρας μ’ έναν άντρα, δηλαδή νάπολείσσουν τής «ενωτέρης» σχέσεις των φύλων : όταν είναι νέοι. αι τούς τραβά κάποια προσωπική συμπάθεια τόν ένα πρός τόν άλλο, αυτό είναι άδύνατο, είναι άντιφυσολογικό, είναι έκφυλο, είναι άρρωστο. Δέν υπάρχει έρωτική φιλία, άλλα μονάχα Έρωτας.

Και οι άνθρωποι πού συζητούν αυτό τόν περασμένο αιώνα έκούσαντο, με τό πλάγιαν και ύποκριτική. Έν τούτοις ύπόχρους περιπτώσεις πού έπληρούν μία σεξουαλική άδύναμι, ή μετάξύ δύο νέων έτεροφύλων. Όταν π. χ. δέν έλκονται από μία συμπάθεια, όταν και οι δύο είναι έρωτευμένοι : ή με άλλο προσωπον, όταν ένν : ίονδύηποτε καθήκον τούς άπομακρύνει τόν ένα από τόν άλλο, ή όταν μία πλάγιαν έτών γνωριμία τούς έχει τοποθετήση άδελφικά πλέον τόν ένα άπάντην του άλλου. Σ’ άλλες πός άλλας περιπτώσεις ή διατήρησις μες τέλως φίλιας είναι άδύνατη, άλλα και άνήθηκη. Και πολύ σωστή άπ’ χρεία πολλά ό Μονταίην άπεστύλουν τούς

Συζητήσεις και άντιλογίαι

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Αί γνώμαι τών φιλοτέχνων

‘Η έκθεσις της γυναικείας καλλιτεχνικής δημιουργίας, εις την οποίαν ό «Έσπερος» αφιέρωσε δύο σελίδας του προηγούμενου (12) φύλλου του, και ή όποία συνεχίζεται εις την αίθουσαν της Λέσχης τών Καλλιτεχνών (Άτελιέ) προκάλεσεν δικαιολογημένως τό ενδιαφέρον του κοινού και τά σχόλια του τύπου.

Θά ήδυνάμεθα νά διαπιστώσωμεν, ότι

‘Ποσειδών Ψυχικού. Πολυζένης Δημαρά.

οί από των στηλών του καθημερινού τύπου σχοληθέντες με την έκθεσιν αυτήν, άντικρύνωσι τού άνδρικού φύλου μετεχειρίθησαν άδικαιολόγητον αυστηρότητα άπέναντι της δημιουργικής έργασίας της Έλληνίδος γυναίκας, πού ένεφανίσθη εις την έκθεσιν αυτήν.

Δέν πρόκειται θεσάως ήμεις νά ύποστηρίζωμεν ότι ή έκθεσις της γυναικείας καλλιτεχνικής δημιουργίας, έμφανίζει μεγαλοφυΐας και ταλέντα πού πρόκειται ν’ άνοίξουν νέους δόμους εις τας εικαστικές τέχνας, άλλα είναι αναμφισβήτητον ότι άποτελεί μίαν προσπάθειαν αξιόλογον, ή όποία τιμεί την γυναίκα πού τό πού μας και ή όποία κρινόμενη εις τό πλαίσιον των καθόλου εκδηλώσεων της ζωής μας δύναται νά χαρακτηρησθή ως έξαιρετική.

Και μόνον τό γεγονός άλλοτε ότι ύπάρχουν γυναίκες πού άντί ν’ άσχολούνηται

φωτογραφίας ήθελόνους με την περιήρησιν φράσιν του «Είνε κτηνή οι άνθρωποι πού άποκαλούν κτηνώδη την πράξιν πού τούς έδωσε τή ζωή».

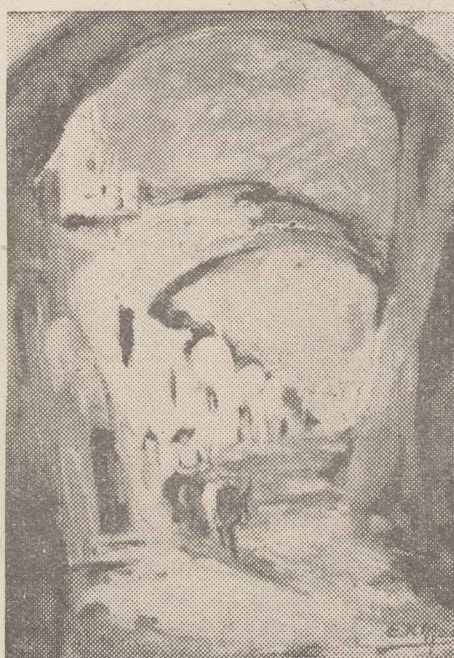
♦♦♦

Άντιπρόσωπος της Έπισημής καλει-ται νά πάρη θέση τώρα εδώ και νά μάς δώρη την άπάντησιν του : ό διακεκριμένος χειρουργός κ. ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΠΕΡ-ΡΑΣ, άδελφός της μεγάλης μας καλλιτεχνικής και διεθνούς της χειρουργικού τού Πολυτικού Νοσοκομείου μας. Έγκατεστημένος εδώ από όλίγαν μόλις μηνών, δυσκολεύεται νά... μετάρη εις τις καθαρά ιδιωτικές ύποθέσεις των αίσθημάτων... Άθηναίαν και Άθηναίαν...

— Η ύπόθεσις, μάς άπάντη ό διακεκριμένος έπιστήμων μας, δέν είναι καθόλου έπιστημονική. Είναι καθαρό ζήτημα πείρας γιά τόν καθένα. Η φίλια είναι έξαναγκαστική ύπόθεσις. Άφρημένη έννοια : κοινωνικοί θεσμοί, άδύναμι, διότι δέν προκαλούν άμφότεροι σωματικές, μάς άναγκάζουν νά πιστεύωμε ο’ αυτήν. Παρομένη δέ, τότε μόνον ως φίλια, όταν τή διάφορα έμποδια δέν κατατρωθή νά υπερισπάζηθουν.....

Άλλα γιά νά δοίμε πώς... άπολογούνται και τί λέν οι γυναίκες, εις τό έρχομενον.

Β.

‘Σαντορίνη». Ελένης Μανιά.

πορταίτο ό «Καλλιτέχνης» ως και όλα τά άλλα της έργα, προκαλούν τόν γενικό θαυμασμόν, θά ήδυναντο δέ νά διεκδικήσουν ή «Σαλόν» πρωτεύουσας θέσιν, ή κ. Άθηνά Ταρσούλη τόν γνωστή ήδη και ως ζωγράφος και ως συγγραφέας, της όποίας πορταίτο γνωστό πορταίτο έχει τή σφραγίδα του φθασμένου ζωγράφου, ή κ. Άννα Παπαδά, της έργα έμφανισθέντα ήδη και κριθέντα εις την έκθεσιν της Βενετίας, εκ των όποιων δύο Κερκυραϊκά τοπεία ξεχωρίζουν και από άπόψεως συνθέσεως και από άπόψεως φωτισμού και χρωμάτων, ή κ. Έλένη Μανιά, της όποίας τά τοπεία της Σαντορίνης με την άρίστην άρχιτεκτονικήν, τας έξαιρετικές άρετάς φωτι-

σμού και χρωμάτων και την χαρακτηριστικήν άτμόσφαιραν, την άναδεικνύουν ως καλλιτέχνην με προσωπικότητα. Η κ. Άγγελα Χατζημηγάλη με την ιδιότυπον και χαρακτηριστικήν και τσον ήδη γνωστήν τέχνην της, της όποίας οι πίνακες «Άνω Σαχλιωρού» και από τό «Μέγα Σπήλαιον» θαυμάζονται ιδιαίτε- ρως. Η κ. Πολυζένη Δημαρά, της όποι- ας οι «Άκουσέλες» είναι από τά καλύτερα έργα του είδους των πού είδαμε εις Έλληνικές Έκθέσεις και ό μικρός πίνακας της «Τοπείον του Ψυχικού», έχει έξαιρετικό χαρακτήρα. Η κ. Θεώνη Βουτυρά με δύο άριστα έργα «Περίωρα Μυτιλήνης» και «Είς τό Ψυχικό», άντίζοντα και εις την αυστηρότερον κριτικήν. Η κ. Κούλα Μπεκιάρη, έξαιρετικά καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία, πού δίδει με τούς πίνακας της «Ναύτη Μόρτ» και «Λουλούδια», πλούσια δείγματα έξαιρε- τικού ταλέντου. Η κ. Σοφία Λασκαρί- δου με έργα άρτια και έξαιρετικά φροντισμένα. Η κ. Βερβεσοπούλου, με έξαι- ρετικής προής και ποιητικής διαθέσεως πίνακας, όπως «Γιά τόν Έσπερινόν», τού όποιου ή άτμόσφαιρα είναι πλήρης κατα- νύξεως και μυστικισμού και πολλές άλλες.

Υπάρχουν επίσης μεταξύ των γυναι- κών ζωγράφων πού έμφανίζονται γιά πρώτη φορά, ταλέντα, πού παρέχουν έγ- γυήσεις διά μίαν καλλιτεχνικήν παρα- γωγήν, αξιόλογον, όπως ή Άντα Ζέλλη, της όποίας οι πίνακες «Ελπίς» και «Τοπείον» δείχνουν έξαιρετικό χαρακτή- ρα και σταθερότητα μέσων έκφράσεως, πού θά τήν έξήλυσαν πολλοί από τούς φθασμένους ζωγράφους μας.

Ταλέντο άναμφισβήτητον επίσης έμ- φανίζεται και ή κ. Παπαθανασίου με τούς πίνακας της «Αίθια» και τό ΙΣπί- τι της Δουκίσσης της Πλακεντίας», πού ασφαλώς δέν μπορούν νά θεωρηθύν ως έργα ζωγράφου πού πρωτοεμφανίζεται, διότι έχουν διατε τας άρετάς του καλλι- τέχνου πού έβηκε ήδη τό δρόμο του.

Έξαιρετικά είναι τά σμάλτα της Πηνελόπης Διαμαντοπούλου πού παρά τή δυσκολοτάτην έργασίαν πού άπαιτούν και από άπόψεως χρώματος και πλαστικότη- τος, έχουν τόν άριότητα ώστε δικαίως νά προκαλούν τόν γενικό θαυμα- σμόν.

Τό ίδιο ή «Υελοφυγική» της Παρασκευ- αίδου, ή όποία μάς κάμνει τά περιπί- πτωμεν από έκπληξας εις έκπληξιν, θαυμάζοντας την λεπτοτάτην και εις σχέ- δια και χρωματισμούς έργασίαν της, έ- πι δελουργικών προϊόντων πάσης φύ- σεως.

Τά Μωσαϊκά επίσης όπως άναγράφον- ται εις τόν κατάλογον ή μάλλον τά ψη- φιδιατά ως είναι τό όρθότροπον, τόν δι- σπονίδων Κατζίκη και Βούλα, προκα- λούν έξαιρετικών ενδιαφέρον. Η σύνθε- σις της δεσποινίδος Κατζίκη «Περιστέ- ρια» έχει τόν κίνησιν και τόν πα- ραστατικότητα, τόν άρμονισμένην άν- τιθέσεις και τόν λεπτήν παρατήρησιν εις ό,τι άφορά την άνατομικήν των χα- ριτωμένων αυτών πτηνών εις τας στι- γμάς των έρωτικών των διαχύσεων, ό- στε νά μόν είναι υπερόλη, εάν χαρακτη- ρισθή ως άριστούργημα.

Τά γλυπτά επίσης τόνος της Ραφτο- πούλου, όσον και της Χρυσοχοΐδου, έ- χουν έξαιρετικά προτερήματα, ή πλαστι- κή δέ της κ. Μπεκιάρη, καθλώνει με την έκφραστικότητα των γραμμών της και τούς δυσκολοτέρους έπισκέπτας.

Η κεραμική, ή βιβλιοδοτική της Γα- νιάρη, ή Χρυσοχοΐκη της Βέμπερ, ή άρχι- τεκτονική και ά διαφημίσεις, έμφανί- ζουσι άλλα έπίπεδα δράσεως της γυ- ναικείας δημιουργίας, συμπληρώνουν την έκθεσιν ταύτην και μάς δίδουν τό παρηγορητικόν συμπέρασμα ότι ύπάρ- χουν εις τόν τόπον μας γυναίκες, αί ό- ποιαι πέραν των κοινών σχολίων πού άπασχολούν τό άριον φύλον, ένδιαφε- ρονται και διά άψηλότερα και άραιότε- ρα πράγματα.

Μ. Τ.

‘Παιτών», πού άληθινά την ζημιώνει ή φωτογραφία πού παραθέτωμε, άν και δίδει τέλεια την έλληνικήν κατατομή της και τά άδρά χαρακτηριστικά της. Η δ’νις Κουμάνταρου είναι τό «καίδεμένο παιδί της άριστο- κρατίας μας». Δημοσιεύουμε επίσης (άνω άριστερά) την εικόνα μιας χαρακτηριστικής άθηναικής ύμορφιάς, της κ. Σ. Α..... πού δέν θέλασε νά πεισθή, γιά νά μάς επιτρέψη νά άναφέρωμεν όλόκληρον τ’ όνομά της. Και κάτω άριστερά ή καλλιτέχνης του άσματος, πού πολύ γλήγορα θά καταλάβη διεθνή μουσική θέσι, ή δ’νις ΚΑΚΙΑ ΒΟΛΟΝΙΝΗ. (Και αί δύο κατά φωτογραφίαν του «φωτογράφου της Μόδας» κ. Ι. ΣΑΝΘΑΚΗ).

4η ΣΕΙΡΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΩΝ ΠΙΟ ΚΟ-
ΣΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ
ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥΣ
Σ’ ΟΛΑ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΡΑΦΑ...
ΗΜΕΡΟΜ...
ΑΡΙΘ...

σιες πολυχρωμες τουαλέτες άλλων κυρίων, θαύμα άλλων κομψότητος και χάριτος.

ΧΟΡΟΣ του φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσού» έχει μίαν μακράν παράδοσιν. Τό 1885, η «Εφορεία του Συλλόγου, ευρέθη πρό της ανάγκης, να ενισχύση τας νυκτερινάς της Σχολάς. Εύγενεις δέσποιναι της πρωτεύουσας ανέλαβον τότε την διοργάνωσιν του πρώτου χορού του «Παρνασσού», διά να μπορούσιν να λειτουργήσουν αλ' οχολαί των 'Απόρων Παιδών. Καί ο πρώτος χορός, που διοργανώθη από τας κυρίας Κοινοβουδούρου, Μελά, Σ. Δραγονόμη, Παπαδοφ (θυγατήρ του Μαυρομυχαλί) και της Σοφίας Σλήμαν, επέτυχεν. 'Οτι αλ' 'Αθίνα του καιρού εκείνου είχαν να επιδείξουν εις καλλονήν και δόξαν, συνεκentrώθη εκεί, με την Βασιλείαν επί κεφαλής, η οποία ήνοιγε τόν χορόν.

Εκτοτε ο χορός του «Παρνασσού» μετά των 'Ανακτορικών, που έδιδε τον 2ον 'Ιανουάριον, απέτειλε τού μεγαλειερον 'Αθηναϊκόν κοσμικόν γεγονός και έθεωρείτο ως η Έναρξις της 'Αποκριστικής περιόδου.

Κατά τού 1897 διεκόπη ο χορός αυτός, ως και κατά τού 1912 με 1913 και κατόπιν κατά τά έτη του ευρωπαϊκού πολέμου, όποτε έγινεν άπογευματινός. Τό 1933 ο χορός του «Παρνασσού» κατέλαβε πάλιν την παλαιάν θέσιν του και έκτοτε συνεχεντρώνει τόν καλύτερον κόσμον της πρωτεύουσας με τόν Βασιλέα παρόντα.

Ο έφετεινός χορός, που έδόθη τού περασμένου Σάββατου, δέν υπέρσσει οε λαμπρότητα από τούς παλαιούς χορούς του «Παρνασσού». Από ήμερών οι κομψότεροι 'Αθηναίος εύρίσκοντο εις διαρκή κίνησιν. Πώς θά ένεφανίζοντο στο χορό του «Παρνασσού», πώς θά έκαμαν αίσθητή την παρουσίαν των. Και αλ' προσπαθείαί των, δέν απέθεσαν άσκαρποι.

Πράγματι, ο έφετεινός χορός του «Παρνασσού» συνεκέντρωσε ό,τι κομψό, ό,τι χαριτωμένο, ό,τι ευγενικό, μαζί με την επισιμότητα και την αγωγή, που δίδει η παρουσία, οε μία τέτοια συγκέντρωσι, της Α. Μ. του Βασιλέως, των πριγκηπισών και του πριγκηπος Γεωργίου προσέδωσε εξααιρετικήν επισιμότητα, ως επίσης η παρουσία του ύπουργικού Συμβουλίου, του Διπλωματικού Σώματος.

Παρέστησαν εις τόν χορόν επίσης ο Μέγας Αδύαρχης κ. Μερκάτης, ο Διευθυντής του Πολιτικού Οίκου της Α. Μ. του Βασιλέως κ. Θ. 'Αγγελόπουλος, ο κ. Φίλων και αλ' κυρίαί των τιμών Κοντοσταυλου και Κωστή. Έκ των ύπουργών παρίσταντο ο ύπουργός της Δικαιοσύνης και η κ. και η δ)νις Λογοθέτη, ο ύπουργός της Παιδείας και η κ. Γεωργακοπούλου, ο ύπουργός της 'Εθνικής Οικονομίας και η κ. Χατζηκυριάκου, ο ύφυπουργός των Ναυτικών και η κ. Ι. Παπαθεοδώλου, ο ύφυπουργός των Οικονομικών και η κ. Π. Ρεβιάδη, ο ύπουργός της Συγκοινωνίας και η κ. Οικονόμου, ο ύφυπουργός της Συγκοινωνίας και η κ. Νικολοπούλου, ο ύπουργός της Προνοίας κ. Κορυζής.

Έκ του διπλωματικού σώματος ο πρεσβευτής της Γερμανίας και η πριγκηπισσα Έρμπαχ, ο πρεσβευτής της Γαλλίας και η κ. Μπουέρ, ο πρεσβευτής της Αυστρίας και η βαρώνη Βίμπερ, ο πρεσβευτής της 'Αμερικής και η κ. Μάκ Βή, ο πρεσβευτής της Τουρκίας και η κ. Ρουσέν Έσρέφ, ο πρεσβευτής του Βελγίου και η κ. Κυβελιέ, ο πρεσβευτής της Σουηδίας και η κ. Είντερ, ο

Τό κοσμικώτερο έφετεινόν γεγονός

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

Η παλαιότερα, έτπσία 'Αθηναϊκή συγκέντρωσις του κόσμου των έπισήμων, των διπλωματών, των ανθρώπων της διανοήσεως και της γυναικείας εύμορφιάς, χάριτος και άνωτερότητας.

πρεσβευτής της Ρουμανίας και η κ. Φιλότη, ο πρεσβευτής της Ούγγαρίας και η κ. Μπεντερέκ, ο πρεσβευτής της 'Ολλανδίας και η κ. Σίλεμ, οι πρεσβευταί Ιαπωνίας, Βουλγαρίας, ο πρεσβευτής της Τσεχοσλοβακίας και η κ. Πελλιέ, ο έπιτετραμμένος της Γερμανίας και η κ. Κόρτ, ο κ. Βαλεάνο, ο πριγκηψ Μπουρζέζε, ο κ. και η κ. Ντέ Σάντο, ο έπιτετραμμένος της Πολωνίας.

Παρευρέθησαν επίσης ο κ. και η κ. Κ. Τσαδάρη, ο κ. και η κ. Τυπάλου, ο πρόεδρος και η κ. 'Ιγγλέση, η κ. 'Ιντέλι, η κ. Μακώλεν, ώραια με άσπρα, ο κ. Α. Ρούφος, ο κ. και η κ. Λογοθετοπούλου, ο κ. και η κ. 'Αργυροπούλου, ο κ. και η κ. Πεσματζόγλου, ο κ. και η κ. Μελά, ο κ. και η κ. Ι. Ρωμάνου, ο κ. και η κ. Γ. Σκουζέ, ο κ. και η κ. 'Αραβαντινού, κομψοτάτη, με άσπρη ζωντέλ τουαλέττα, ο κ. και η κ. Μαντζούφα, ο κ. και η κ. Ζαλοκώστα, ο κ. και η κ. Μπότσαρη, ο κ. και η κ. Μερκάτη.

Η δ)νις Γενναροπούλου — έξ 'Αλεξανδρείας — ιδιότυπη ώμορφια με θαυμασίον φόρεμα λευκό Βιονέ και κόκκινον «Σωντρόν», η δ)νις Αίνα 'Ορλώφ, με λευκό μπροσέ και η δ)νις Σινιόσγλου με φόρεμα τούλινο λανβέν και κόκκινον «Σωντρόν», από τις πλέον χαρακτηριστικές ώμορμίες.

Η κ. Αιλή Χρηστομάνου, πολύ ώμορφη, η κ. Ζαλοκώστα, ώραια, με τουαλέττα θαυμασία, η δ)νις Ζανιν Ζωχιού, θαύμα ώμορφιάς, με λαμέ σιρέ έμπριμέ σέ άποχρώσεις ρόζ, κόκκινον, γερανιού και χρυσού.

Ένα γκρουπ από ώμορφες δεσποινίδες: 'Αθηνόγινους με λευκά, Μαρία Πουρλή, Μαρία Νταρά με άσπρη κομψή τουαλέττα, Καίτη Κοιμωτάτορου με τουαλέττα κομψοτάτη λευκή.

Ιδιαίτερα έμφανίσαι: η πρέσβειρα της Γερμανίας πριγκηπισσα Έρμπαχ.

Παρέστησαν εις τόν χορόν επίσης ο Μέγας Αδύαρχης κ. Μερκάτης, ο Διευθυντής του Πολιτικού Οίκου της Α. Μ. του Βασιλέως κ. Θ. 'Αγγελόπουλος, ο κ. Φίλων και αλ' κυρίαί των τιμών Κοντοσταυλου και Κωστή.

Έκ των ύπουργών παρίσταντο ο ύπουργός της Δικαιοσύνης και η κ. και η δ)νις Λογοθέτη, ο ύπουργός της Παιδείας και η κ. Γεωργακοπούλου, ο ύπουργός της 'Εθνικής Οικονομίας και η κ. Χατζηκυριάκου, ο ύφυπουργός των Ναυτικών και η κ. Ι. Παπαθεοδώλου, ο ύφυπουργός των Οικονομικών και η κ. Π. Ρεβιάδη, ο ύπουργός της Συγκοινωνίας και η κ. Οικονόμου, ο ύφυπουργός της Συγκοινωνίας και η κ. Νικολοπούλου, ο ύπουργός της Προνοίας κ. Κορυζής.

Έκ του διπλωματικού σώματος ο πρεσβευτής της Γερμανίας και η πριγκηπισσα Έρμπαχ, ο πρεσβευτής της Γαλλίας και η κ. Μπουέρ, ο πρεσβευτής της Αυστρίας και η βαρώνη Βίμπερ, ο πρεσβευτής της 'Αμερικής και η κ. Μάκ Βή, ο πρεσβευτής της Τουρκίας και η κ. Ρουσέν Έσρέφ, ο πρεσβευτής του Βελγίου και η κ. Κυβελιέ, ο πρεσβευτής της Σουηδίας και η κ. Είντερ, ο

παχ με τουαλέττα θαυμασία κόκκινη βελούδινη, η κ. Σίλεμ με τουαλέττα κομψή λιτεχνική μώε και βιολέ.

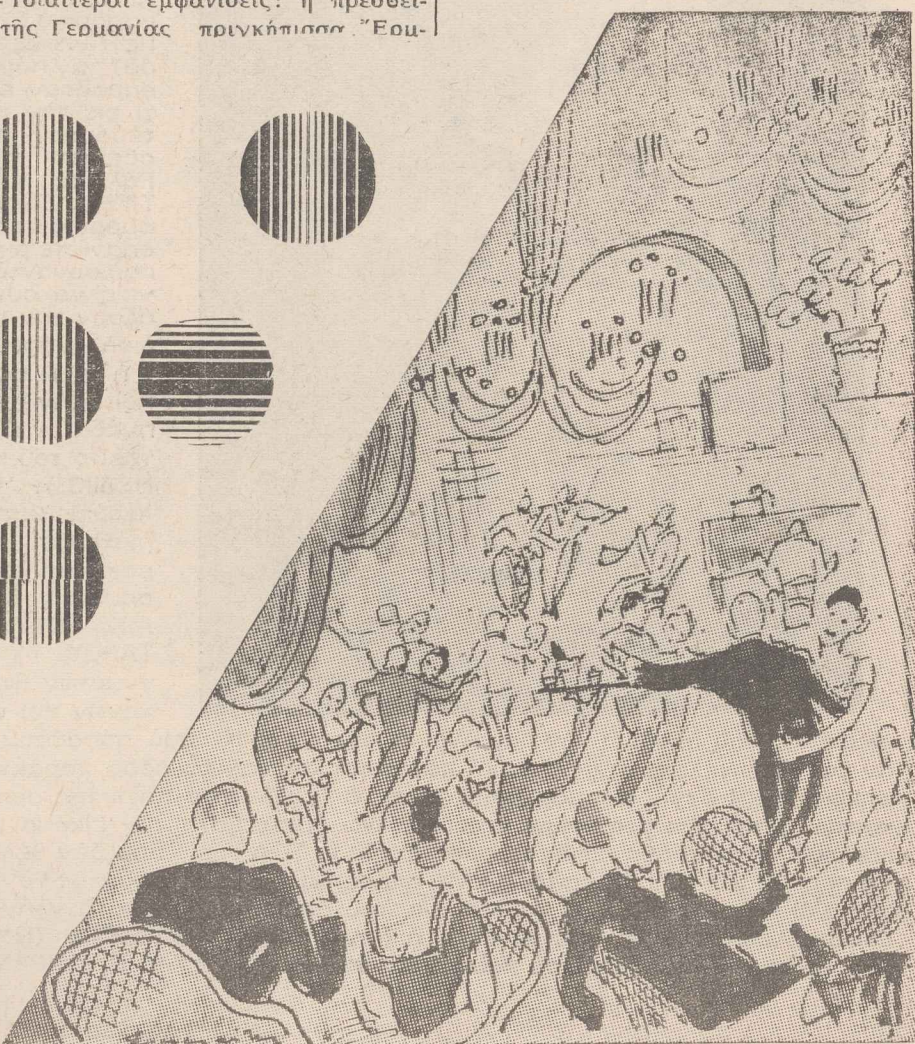
Επίσης παρίσταντο: η κ. και η δ)νις Σκαναθή με θαυμασίον φόρεμα από άσπρο ταφτά, η κ. Μεσαροδύη, πολύ ώμορφη, με τουαλέττα εξααιρετική άσπρη λαμέ και ζακέττα βελούδινη ρόζ φούξιας περλέ, η κ. 'Αργυροπούλου με μούρη κομψή τουαλέττα.

Μεταξύ των πλέον ώραιών η κ. Ζαλοκώστα με κόκκινον-μώε, η κ. Χρηστομάνου με άσπρα, η δ)νις Χριστιάν 'Ανδριτσάκη με πράσινο πάλ, η δ)νις 'Αθηνόγινους με δαντέλλα μπλε-σιελ και άσπρη, η κ. Λιάμη με βερ-πάλ, η κ. Λιάττις με μπλε και άλλα, η μιά ώμορφοτερη από την άλλην, με θαυμασίαν τουαλέττα, που άπετέλου, όπως έλεγε η πιά «μονταίν» 'Αθηνάια, «μια μαγευτική πολέττα χρωμάτων»: Λευκά, λιλά, ρόζ, μώε, μπλε, μουσελίνας λαμέ σέ χρώματα αντίθετα, λαμέ, έμπριμέ, που προσέβηταν μιά θελκτική διακοσμητική νота, με την αντίθεσι των λευκών τουαλεττών, που άπετέλου αντίθεσι στις χρωματιστές.

Ο χορός διεξήχθη με κέφι αδιάπτωτο. Τό χορευτικό τεραίν διαρκώς ήτο γεμάτο από κομψοτάτα ζεύγη, μέχρι των πρωινών ώρών.

Αέν έλειψαν βέβαια και οι καθρίλλες από τόν χορό του Παρνασσού, που έδωσαν σ' αυτό όλο τό παλλόν άρχοντικό του χρώμα. Τις καθρίλλες διηύθυνε ο κ. Κόνσολας με εξααιρετικήν μαεστρία.

Οι παρευρεθέντες εις τόν έφετεινόν χορόν του «Παρνασσού» ανεχώρησαν με τις πιο καλές και ένθουσιαστικές έντυπώσεις, ευχαριστήσαντες τού Διοικητικό συμβούλιο και τόν πρόεδρό του κ. Καραβιά, διά την μεγαλοπρεπή, πράγματι, άναδίωσι του μοναδικού μας χορού.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ..

Θεσσαλονίκη — Κιλκίς — Σιδηρόκαστρο — Σέρραι — Δράμα — Καβάλλα.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΙΤΣΑ

ΕΝΑ άπέραντο λευκό σάβανο έσπλώνεται από των 'Ολυμπο και πέρα. 'Όπως η ταχεία προχωρεί, σάε μένει η έντυπωσι, πώς κάτι λείπει από τόν ελογημένο αυτό τόπο, κάτι που τόχει πετρώσει η λευκή αυτή κόλπια, που είναι έσπλωμένη παντού, από τό κοντινό βαθύλωμα της γής, ίσαμε άπέναν στις κορφές του 'Ολύμπου και του Κισσάβου και μέσα στις χαράδρες και τόν κάμπο, που χαρίζουν τά δυο ιστορικά βουνά:

«Ο 'Ολυμπος κι' ο Κισσάβος τά δυο βουνά μαλώνουν...»

Μά τώρα δέν μαλώνουν, γιατί τό χιόνι τά χει τυλίγει όλόκληρα και δέν τ' άφίνει να δούν τό ένα τό άλλο... .

Και η ταχεία προχωρεί... Μέσα στο κουπέ η ζωή είναι άλλοιωτική. Τό καλοριφέρ άφίνει μιά άπομνηστική ζέση. Οι επιβάται καπνίζουν ώραια τσιγάρα και παραπονιούνται για αυτό. Μιά κυρία, που είχε βγάλει τό παλτό της, με μιά χαριτωμένη κίνησι, πετάει και τη ζακέττα της, λέγοντας:

—Όψ! Έσκαμα... .

Κι' είναι τόσο χαριτωμένη η μικρή κυρία... .

—'Αν βγής όμως έξω, θά κρυώσης, συμ θαυλείη ένας σεβάσμιος κύριος—πολύ μεγ'— λείτερος, άδελφός, φίλος, σύζυγος, πατέρας; —ποιός έξερει τι και τι μάς ένδιαφέρει... .

—'Αν βγώ έξω; Πού θά πάω; Στο Βόρειο Πόλο; Τό πολυ-πολύ στο ρεστωράν, για τό τσάι και μιά παρτίδα μπριζέ.

Και τό γλυκό προσώπκι της παίρνει σκό μη περισσότερη γλύκα.

Μας κοιτάζει όλους, σά νά θέλλ η μικρή κυρία να συμφωνήσουμε τά λόγια της.

—'Αλήθεια, έχετε δικιο... . Έχετε πολυ δικιο, μικρή κυρία—κυρία θά είναι, αφού φορέαί βέρα και μάλιστα της άρεσε να πρωτείνη τό καμμό δάκτυλο, που φαίνεται πως δέν τό στενεύει καθόλου, τό χρυσό δακτυλίδι. Λοιπόν, άχ! να! Έχετε δικιο... . Έχετε πολυ δικιο... .

Νά κρυώσετε, γιατί θά βγείτε στο κοριντιόρ; Καλέ, τί λέει αυτός ο βλακάς; —μά τό σκεπτόμαστε αυτά όλοι, χωρίς να μιλάμε. Γιατί τι δουλειά είχαμε μεις σέ μιά α-πολύτως προσωπική συζήτησι; Τι δουλειά, ***

Και τό τραίνο κυλάει μαλακά, σιγά, χωρίς θόρυβο, μέσα στην φοβερή αυτή ησυχία, μέσα στην έκτυφλωτική λευκότητα, που τό περιτριγυρίζει. Μήτε άγέρας, ούτε πουλιού τιτίβισμα, μήτε καν σκυλλού κλάμια... . Στους σταθμούς —που, η κίνησι των χαρούμενων περασμάτων! Τά γέλια, τά χάχανα των κοριτσιών, τά λιγωμένα βλέμματά των στους επιβάτες της Πρώτης, που δέν θά τους ξαναβούν πιά. Η χαρά της νεότητος, που δέν αγοράζεται με όλου το κόσμον τό χρυσάφι.

Τίποτε! Ψυχή! 'Ο σταθμάρχης—μά είν' αυτό, είν' άνθρωπος αυτός, που έχει μπουμπουλόη έτσι;—βγαίνει από τό γραφείο του και προχωρεί, σάν ρομπότ, στη σκευοφόρο. Κάτι άφίνει. Κάτι παίρνει.

Μιά σφυρίχτρα βγάζει μιά στριγγή φωνή... . Τί σκληρός ήχος! Πού ο χαρούμενος εκείνος άποχαριστιστήριος, που άλλες φρές τόν ακολουθεί μιά βουή από ανθρώπινες φωνές, σάν κύμα θάλασσας, που σπάει χαδιάρικα στο βράχο. Τώρα κανείς δέν φεύγει. Κανείς δέν ταξιδεύει. Και τάχατες γιατί θάρρουν σέ αυτό τό μελαγχολικό κορίτσι με τ' άμυγδαλωτά καστανά μάτια, γλυκά μέλι της 'Ανατολής, προσφυγοπούλις, που τώρα έδω θά σπείρουν της ζωής τη δύναμι, για ν' άνθισή και να καρποφορήσει και ν' άφήσει άπογόνους, 'Ακρίτες της φυλής, σέ τούτα δώ τά χώματα.

Μακεδονία! Γη της έπαγγελίας, μετά τό Θεολογικό κάμπο, έσύ μάς δίδεις πλούσια τά έλέη σου—καρπό τά ψωμι, όπωρικά περίφημα, μπαμπάκι, έλακυστό, κανόνι μπολικο, ό,τι ζητήση η καρδιά του ανθρώπου και μαζί τη δύναμι της χάρας, με τη νέα ράτσα σου, που

...ΚΑΙ ΘΡΑΚΗ

Ξάνθη—Κομοτηνή—'Αλεξανδρούπολις—Σουφλί—Διδυμότειχο—'Ορεστιάς

ΜΙΝΟΥ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

σάν καταβολάδα πήδησε τό Αιγαίο και φυτεύτηκε έπαδία, για να ξεφύτρωση θαλαή, για να φουντώση και να δώση καρπούς τολύχουμος, για να μάς κάμη να νιώσουμε τη δύναμή μας άκέρηρα!... .

Πλαττωμένα! Μεθόνη! 'Ιθάμη!... . Ψαρόδικα χωριά, που σάε ήσαν λιμανάκια σας άράζει όλόκληρος στόλος, από ψαρόδωρες, που, κυνηγημένες από μιά φουρτούνα τρομερή, έφτασαν ως έδω κι' ήσυχασαν, έφτασαν, χωρίς έάρτια και πανιά, κι' όμως έφτασαν άλλα και τρέφουν κόσμο και κοσμάκη με της θάλασσας τόν πλούτο τόν άσημένιο, που στα μαύρα δόχτυα τους μπλέγεται σπαρτιστός—τροφή θεία, που με τά έσόδα του, δίδει ζωή και δύναμι στους χαρούμενους αυτούς έργατες της Νέας 'Ελλάδας.

Και τό τραίνο προχωρεί... . Μέσα στον άπέραντο κατάλευκο κάμπο, τρέχει βιαστικό και φθάνει στη Σαλονίκη.

Ψηλά τό 'Επταπόρτιο, διηγείται τόσες ιστορίες. Τόσα τρόπαια, τόσες νίκες, μά και τόσους καύμους. Στους κυβοστρωμένους δρόμους, που κάτωθε του όδηγούν στην πόλη της νέα —λουλούδι άρχιτεκτονικής πανόρη, που φύτευσε ύστερα από 'να χαλασμό φωτιάς και σιδήρου—ή προσφυγιά, μαζεμένη στα σπιτάκια της, περιμένει τού ήλιου τις άχτίδες, για να ξεχλιθή στης χάρας τού πανηγίου. Τώρα δουλεύει κοντα στο ζεστό τζάκι... . παιδεύεται με την οικιακή βιοτεχνία κι' έχει έξχασει τη μεγάλη καταστροφή, που της φουρτούνας της τά κύματα, την έβριξαν στην πόλη τού 'Αγίου Δημητρίου.

Κατόψινώνονται τά μέγαρα άράδα, έως την ελευθέραν βόνη και ίσα με τό Ντεπό, ταπεινωμένα από τούς προσφυγικούς συνοικισμούς, που είναι θαμμένοι στέ λευκά, άσπαρα χιόνι. Η Καλαμαριά, πολυ όλόκληρη, φαντάζει με τά σπιτάκια της, σάν άντερο κάποιου ήμεροκόματος.

Και τό τραίνο προχωρεί. Καβαλλάει τόν Γαλλικό πατάκι και νά, ο κάππος τού Κιλκίς, με την πόλη στο βουνό, όπου μία μέρα τού 'Ιουλιού—χρόνια πολλά πριν—τό σιρόν κι' η φωτιά στήσανε τό χορό τού θανάτου κι' έβδσαν τη νίκη στον 'Ελληνα φαντάρο, που σάν άήτος ώρμησε ψηλά κι' έστρεψε τη σημαία του νικητριάς εκεί άπάνω. Καύμένες παλίες χαρές, που σάε έήσαμε κάποιες ήρωικές ώρες!... .

Και τό τραίνο προχωρεί. Καβαλλάει τόν Καλινδρία... . Γύρω τό σικήματα των στροφισμάτων της προκαλύμψεως, τρέχει, μά κατάσπρα, μά πεντοκάβαρα. 'Αριστερά ο άετός, δεξιά τό καφεενόκι, γεμάτο κίνησι. Τ' αμφοστακά παιδιά δέ νιώθουν τό κρύο. Μέσα τους χογιάζει τό αίμα, ζεστό, και τά θερμαίνει. Και ψηλά, εκεί στο φρούδο τού βουνού, άλλα παιδιά, τυλιγμένα από τό άσπρο χιόνι, φυλούν τά σθώρα και τραγουδούν.

Γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολιτικά, Μακρσούρτα τραγούδια άνατολικά, λυπηρά.

Πώς η ψυχή μου σπένεται μαζί σας!... . Είναι χυμένη από τη μουσική σας και πάει με τά δικά σας τό φτερά... .

Τραγουδούν τά παιδιά της προκαλύψεως δλα γεμάτα ζωή κι' έλπίδες κι' άναμνήσεις και γάστο. Γιατί... .

Μιά φυλή ζή μέσα τους και λυώνε και μιά ζωή δεμένη σπαρταρά. Γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολιτικά, μακρσούρτα τραγούδια άνατολικά, λυπηρά.

ΜΙΝΩΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Δοιράνη, Σέρραι,

Άνω: Η Κομοτηνή (άνω πλατεία) κιονιμένη κάτω: Δυο κιονιόμενα τοπία στη Δράμα (Γιορετζίκι). Η έπάνω φωτογραφία άνήκει στο Κοινοτικό φωτογράφο κ. Παπαζού. Η δυο κάτω στο γινιστό και εις τας 'Αθήνας καλλιτέχνη φωτογράφο της δρώμας κ. Νικολάου.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Νίκος Μολοχάνθης θέλει να γίνει ηρώο της ημέρας. Κι' εμφανίζεται στην αστυνομία ως ο δράστης ενός εγκλήματος, π' αναστατώνει την Αθήνα, ως δολοφόνος μιας νέας, που βρέθηκε σκοτωμένη στο ψυχικό. Πηγαίνει στη φυλακή, γίνεται θύροδος. Η Λίνα Άρσεν, κορίτσι της δικτοκρατίας, τον ερωτεύεται και έπειτα τον Σάλλων της Άλλαιας (μολοχανίου), με όση το κόκκινο άνθος της. Μά τότε αρχίζουν να διαδίδονται στα ασκήματα κεί ακονοδακεία, γύρω από το φόν, εις βάρος του Μολοχάνθ. Μία μέρα η Λίνα πηγαίνει στην κ. Μπακιρτζόγλου, σε μία ζούρ, εις και εκεί ακολουθεί διάφορες συκοφαντίες εις βάρος του προϊστάμενου της. Αυτό εκνευρίζει Λίνα που πάει πάλι στη φυλακή, ζήτησαν τους διευκρινίσεις από το Νίκο, που δεν άπαντα και τα καλά. Η ημέρα της εις κης ηλποίζει και ο Νίκος βρίσκει ένα δικηγόρο και του λέει τι έστειλε.

13ον

Ο Μολοχάνθης στά τελευταία λόγια του Προέδρου κλονίσθηκε πάλι να πέσει από το καθίσμα του. Τού έφεραν να πιει λίγο νερό και η δικη διεκόπη επί πεντε λεπτά, για να συνεχισθί με την απολογία του κατηγορουμένου.

Τι απολογείσαι, κατηγορούμενε ;
—Είμαι άδωος, κύριοι δικαστάι.
—Έχεις τίποτε άλλο να προσθέσεις ;
—Είμαι άδωος, λυπηθήτε με !

Δεν μπόρεσε να προσθέσει λέξι.
Ο κύριος Εισαγγελέας..... είπε ο Πρόεδρος.

Ο Εισαγγελέας ανέπτυξε την κατηγορία δριμύτατα.

—Ευρισκόμεθα, κύριοι — κατέληξε — ενώπιον ενός εγκλήματος πρωτοφανούς ανιστορίας, ενός εγκλήματος απιστοδελίκτου. Έχουμε ενώπιόν μας, ευλογητότερα παντός μάρτυρος, τα πειστήρια του εγκλήματος, την αμίστοσση μάκαιραν και τα καθημαγμένα ένδυματά, τα οποία εύρεθσαν εντός των άποσκευών του κατηγορουμένου. Έπικαλούμαι από το δικαστήριον σας την εξάντληση όλης της αυστηρότητας του Νόμου και την επιβολήν εις αυτόν της εσχάτης πάν ποιών.

— Η υπεράσπιση... είπε ο Πρόεδρος.
Ο νεαρός δικηγόρος, που τότε είχε χάσει ύπερ' από την επιληψία του Προέδρου, δεν ξανατόλμισε να υποστηρίξη την άθωότητα του πελάτου του και περιωρίσθηκε να ζητήσει την επισεία του δικαστηρίου.

Το δικαστήριον απέσυρθη για τη σύσκεψη και οι χωροφυλάκες παρέλασαν τον κατηγορούμενο — ο φυχός Μολοχάνθης μόλις βριστότανε στα πόδια του — να τον οδηγήσουν στις φυλακές, όπου θα μάθαινε την απόφαση του δικαστηρίου. Ύστερ' από μία ώρα, ο προϊστάμενος των ενόρκων, εδιόβαζε την επισημογραφία του σώματος. Όλες οι απαντήσεις στα ερωτήματα του δικαστηρίου ήταν καταφατικές. Ναι, ναι, ναι.

Μέσα σε βαθυτάτη σιωπή ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου άπηγγειλε την απόφαση :

«...Και επιβάλλει εις αυτόν την ποινήν του θανάτου».

Λυγμοί ακούσθηκαν από τα τελευταία θρόνα της σάλας. Μία μαυροφόρα νέα, με το κεφάλι άκουμπισμένο στα γόνατά της, έκλαιγε με λυγμούς. Ήταν η φρόσω.

ΧΙΥ

ΣΤΗ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ

Από την ημέρα, που άκουσε την καταδικαστική του απόφαση ο Μολοχάνθης — μολοντί ο δικηγόρος του τον βεβαίωσε, ότι με την άναίρεση που είχε υποβάλει, θα μετριάσθ η ποινή του — δε ζούσε πιά. Είχε γίνει ίσκιος ανθρώπου. Ετρώγε με το στανίδι, λιγοθυμούσε κάθε λίγο, ο ύπνος του ήταν λίγος και ταραγμένος από τρομακτικά όνειρα και, όταν έκοβε την έπισημη σιωπή, που τότε είχε κυριεύσει, έλεγε για να νά ζεσπάσει σε άσυγκράτους λυγμούς.

—Μην κάνεις έτσι, παιδί μου...!... τούλεγε ο δεσμοφύλακας, που μολοντί αυτηθισμένος από τέτοια πράγματα τον ψυχοπονούσε αληθινά. Άν ήταν να πέφτουσαν όσα κεφάλια κείνη στο δικαστήρι, δε θύμανε κεφάλι στον τόπο του. Κι' άλλοι περσάνε απόδ' μέσα, σαν κ' έσένα, κ' έχουν το κεφάλι τους στον τό-

πο του. Μή χαλάς, λοιπόν, την καρδούλα σου, παιδάκι μου. Η θανατική θα γίνει ισόβια, τα ισόβια θα λιγοστεύουν και καμιά φορά άργότερα — πού τ' ελπίζεις — παίρνεις πού άπ' τη φυλακή, θάναται να μη βιαστής να πεθάνεις άπ' τον καρμύ σου, όπως πής. Τότε, δεν σου έγγενται τίποτα.

Ο Μολοχάνθης παρηγοριότανε μία στιγμή, μά πάλι ξαναπέφτε στην ίδια απελπισία.

Τον είκανε τώρα στις φυλακές του Μιλτιάδου, στο Παλαμίδι. Τό κελλί του ήτανε ένα σκοτεινό και υγρό μακρονάρι, σε απηλιά, στο βάθος της μικρής τετραγώνης αλλής, που έμοιαζε με πάτο πηγαδιού, όπου έφτανε λίγο φως από ένα κομμάτι ούρανού. Μέσα στην αλή αυτή, με τις γλυστερές, λιγισσάμενες πλάκες, περνούσε τις φρικτές του ημέρες, μαζί με πέντ' έξη βαρύνοντους που περιέμεναν τόν θάνατο σαν άπολύτρωσι.

—Ζωντανοί ή πεθάνοντες, θα βγούμε κάποτε απόδ' μέσα... τον παρηγορούσε οι άλλοι κατάδικοι. Μή σκελετίζεσαι.

Να βγούμε άπ' εκεί μέσα, έτσι και πεθαμένοι, ήτανε η τελευταία ελπίδα που τους έμενε. Και ήτανε άρκετη για να τους κάνει ύποφερτη τη ζωή μέσα ο' εκείνο το μπουντρούμι. Τό άπόγευμα, κατά τις τρείς, την έποχή εκείνη, ο "Ηλιος τους έκανε την έπισκεψη του, για μισή ώρα και ξαναχανότανε πάλι. Τόσο λιγοστή ήτανε γι' αυτούς και η έλεησύννη του ούρανού. Και πάλι δεν έφτανε, ως το βάθος του πηγαδιού. Κατέβαινε, ως τη μέση και πάλι, σε να μετανοούσε για τη κολούση του, άνεβαινε, αιγιαντά και ξαναφύε, σαν να τού έκανε τρομάρα ο φοιχτός τόπος. Τις λιγοστες αυτές στιγμές, οι φυλακισμένοι άνεβαίνουν ο' έναν πάγκο της αλλής και πατώντας τις μύτες των ποδιών τους, προσηθούσαν να φτάσουν αυτοί τον "Ηλιο, αφού δεν τους έφτανε αυτός. Ο φυχός Μολοχάνθης, ούτε αυτή την εύχυσία δεν είχε τη δύναμη να δώσει στον εαυτό του. Καθότανε ζαρωμένος σε μία γωνία της αλλής και, όταν συλλογιζότανε, πώς αυτή τη στιγμή είχε όλα τα δικαιώματα να κάθεται κι' αυτός στη λιακάδα του Ζαητείου και να χαίρεται την εύλογία του θεού, σαν τίμιος άνθρωπος, τον έπαιρναν τα δάκρυα. Οι άλλοι τον άπόπαιρναν.

— Για να σου πώ — τού είχε άντριμένος, μία φορά, ένας ληστής που βρισκότανε εκεί μέσα για δοκαπέντε φονούς — κλάματα δε μας χρειάζονται εδώ μέσα.

Η έκθεσις γυναικείας δημιουργίας

Μία γωνία από την διακοσμητικην έκθεσιν ομαλιών της διακεκριμένης καλλιτέχνιδος μας δνίδος Πηνελόπης Διαμαντοπούλου, στα "Πρατήρια των Γυναικών Έργουσιών".

Δεν έχουμε καμιά άρεση για μελαγχολίες. Η βουβαίνεσαι λοιπόν ή σου κόβω το λαρύγγι, πριν σου τό κόψη ο μπόγας. Άλλο, που δε θέλω να ξαναδικαστώ άλλη μία φορά και να τραβήξη η δουλειά μου σε μάκρος. Βουβάσω, λοιπόν, και μη μάς ανακατώνεις τα τζιγέρια !

Τότε μόνο έμαθε ο Μολοχάνθης, πώς οι κατάδικοι έχουν την ιδέα, ότι αν ξανακάνουν άλλο εγκλημα στη φυλακή, μπορεί ν' αναβληθή ή έκτέλεσι τους, και ότι είχε και τον κίνδυνο να πάρη πριν της άρας του, στα καλά καθούμενα.

— Καλά, κύριε συνάδελφε... μουρμούρισε. Δεν κλαίω αφού τό θέλεις. Με συγχωρείς.

Και χώθηκε μέσ' το κελλί του για να κλώθι έκει με την ησυχία του. Μέσα στα κλάματα τον πήρε ο ύπνος. Και ένα ένειρο φοιχτό ζετυλικτικες μπροστά του.

Τού φάνηκε μέσα στον ύπνο του, ότι άκουσε βήματα άπ' έξω από το κελλί του. Ήτανε τάχα ζημερώματα. Και άξαφνα άνοιξε η πόρτα της φυλακής του και μπήκε μέσα ο δεσμοφύλακας με σγαλά, διακριτικά βήματα, όπως προχωρούσανε στη κάμαρη, που είχε ένας έτοιμοθάνατος.

—Θέε μου, άνεστέναζε. Ήρθε η τελευταία μου στιγμή. Έρχονται να με πάρουν για τη λαιμητόμο.

Ο δεσμοφύλακας προχώρησε προς το στρωσιδί του, έσκυψε με καλωσύνη και τού είπε :

—Θάρρος, παιδί μου. Όλοι θα περάσουμε άπ' αυτή την πόρτα. Μόνο, σε χριστιανός, να κάρης παιδί μου, το χρέος σου. Ο παπάς είναι άπεξω. Θέλεις νάρη μέσ' :

— Άς έρθη... τρούλιος εκείνος.
Ο δεσμοφύλακας έγενεψε προς την πόρτα και τότε είδε να προχωρή καταπάνω του ένας στρατιώτης, με ένα φανάρι στο χέρι και από πίσω του νέρκεται, με άργα, έπισημα βήματα, ο παπάς, κρατώντας τα "Άγια Μυστήρια άποπάνω από το κεφάλι του. Έκείνος άρχισε να τρέμη.

—Μην τρέμεις, παιδί μου... τού είπε γλυκά ο παπάς. Σε λίγο θα παρουσιάσθς ενώπιον του φοβερού βήματος. Άλλά ο θεός είναι μεγάλος και συγχωρεί τους μετανοούντες. Μην λημονήξ, ότι ο Χριστός έπηρε τους δύο ληστές μαζί του στον Παράδεισο. Άν μετανούσης, λοιπόν, κι' εσύ για τό εγκλημα σου...!

—Είμαι άδωος... είπε με λυγμούς έκείνος.

—Μην εξακολουθής να άμαρτάνεις,

παιδί μου... τού είπε αυτηπρά ο παπάς. Μετανόησε για να μεταλάβης των "Άχράντων Μυστηρίων, με καθάραν καρδία. Αυτή η στιγμή είναι μεγάλη για σενα. Έωθής από τα βάσανα του ματαίου τούτου κόσμου.

Έκείνος έσκυψε τό κεφάλι του, χωρίς να πη λέξι. Ο παπάς άρχισε να τού άπανγγέλλη τις εύχες της Νεκρωσίμου Άκολουθίας.

«Ότι ούκ έστιν άνθρωπος, ός ζήσεται και ούκ' άμαρτήσθ...». Και είπε από κατάραν μητρός ή πατρός ή τῷ ίδίῳ άναθέματι περίεπσεν ο δούλος τού θεού...»

Δεν άκουε τίποτε, παρά ένα άκατονόπο ψιθύρισμα άποπάνω από τό κεφάλι του. Έπειτα άκουσε πάλι καθαρότερα :

«Μακαρία ή όδός ή πορεύει σήμερον, ότι ήτοιμάσθ σοι τόπος αναπαύσεως».

Μία βεική γαλήνη είχε κυθή τώρα στην ψυχή του.

—Ετοιμάσου τώρα να δεχθής τόν Χριστόν... τού είπε με λειτουργική φωνή ο παπάς.

Και έπληρώσε στα χείλη του τό κουτάλι με την "Άγια Μετάληψι.

«Μεταλαμβάνει ο δούλος τού θεού...»

—Εμπρός, τώρα, παιδί μου... τού έπεν ο δεσμοφύλακας, ενώ ο παπάς προχωρούσε προς τη θύρα, με τό "Άγια Μυστήρια ύψωμένα άπάνω από τό κεφάλι του.

Η φρουρά μπήκε μέσα στο κελλί.

—Εμπρός !

Άκουσε κλαγγή όπλων. Έννοιωσε έπειτα, πώς τον ώδηγούσαν άνάμεσα άπο στενούς και σκοτεινούς διαδρόμους. Έπειτα άνέβηκε κάποιες σκάλες. Κάποια χέρια τον κρατούσαν από τις μασχάλες γιατί κλονιζότανε να πέση... Έξωφρα βρέθηκε ο' ένα ψηλό, φωτεινό μέρος. Η αυγή ρ' είχε όλόνυκτα. Ποτέ δεν είχε ίδθ τόσο χαρμόσυνο τόπο. Κάτω από τό πώδιον άπλωνότανε σάν παράδεισος, λουσιμένος στο όρρηινό φως, ο άρνηλός κάμπος. Ο Έρσίνιος κυλούσε φειδωτός, κάτω από τις ψηλές λεύκες, τα άσημένα του νερά, μέσα στις πρασινάδες. Τα πουλιά κελαιδούσανε τους πιά χαρούμενους σκοπούς των. Τό άερακι φουούσε γλυπτόννο, σκορπίζοντας όλόγυρα δροσικές και μούσκους. Κι' εκείνος πηγαίνε να πεθάνη... Τά κλάματα τον έπνιξαν. Για μία στιγμή, είχε χάσει τό κόσμο από τα μάτια του. Έπειτα σε να ζύπνησε πάλι, είδε μπροστά του τη στρατιωτική παρατάξη, τούς έπισήμους και μέσα στον κύκλο, που τότε είχε ζωσει διέκρινε τη λαιμητόμο, σαν τρομερό όθιο, που περιέμενε τη λεία του. Άπό χέρια τον άρπασαν τότε και τον έσυραν προς τό σκαλάκι της λαιμητόμου.

—Άνέβα ! τού είπε ο δήμιος. Μή φοβάσαι. Δε θα καταλάβης τίποτε. Έχω έλαφρό χέρι.

Ανέβηκε, τρέμοντας. Ο δήμιος τον έδεσε επάνω στο σανίδι της λαιμητόμου. Τά πόδια του λυγίζαν. Ο κόσμος είχε σκοτισθί μπροστά του. Μία στιγμή ακόμα και όλα θα τελείωναν.

Έξαφνα μία φωνή άντήκισε στ' αυτιά του.

—Σταθήτε !

Έπειτα μία άλλη φωνή, με τόνο διαταγής.

—Άμωε, μην προχωρήξ.

Άνοιξε τα μάτια του. Είσε τότε όλον τον κόσμο, που τον τριγυρίζε, να κυττάζη με άγωνία στην άπόσσοσι, προς τό κάμπο. Γύρισε κι' αυτός τό κεφάλι του να ιδθ τι συμβαίνει. Μέσα ο' ένα σύννεφο σκόνης, μακρού, στο δημόσιο δρόμο, διέκρινε έναν καθάλλαρη, που έσχιζε, σαν άστραπη, τό διάστημα, ύψωνοντας ένα καρπί στο χέρι του. Ήτανε φανερό, πώς ένα μύνημα έφτανε με τόν έπιππο άγγελιαφόρο, ένα μύνημα ποίος ζέρει τί, ένα μύνημα ίσως για τη σωτηρία του. (Τό μύνημα αυτό μπορούσε να φτάσει και με τόν τηλεγράφο και με τό τηλεφώνο της φυλακής, αλλά δε ήταν άνόημοστο για τό δόξα του Μολοχάνθ.)

Ο Μολοχάνθης άνάσανε. Για μία στιγμή έννοιωσε, ότι όλο τό ρόβιο φως της αυγινής άρας, όλες οι δροσερές άνοιξιακές αύρες, όλες οι ευώδιες, που άνέβαιναν από τον καταπράσινο κάμπο, είχαν κυθή μέσα στο στήθος του και τό φούσκωναν από μία άνεπαύτηχη χαρά.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Εις τό επόμενον.

Η Τζην είναι πιο όμορφη παρά ποτέ. Μπορείτε όλες να γίνετε ετ' ίσου αν ακολουθήσετε τις συμβουλές της. Τόσον μάλλον, όσον αυτό που κάνει μπορεί να τό κάνει κάθε γυναίκα. Πολλές νεαρές άμερικανίδες ακολουθούσαν τις συμβουλές της αν και εργάζονται. Άκούστε τι λέγει η Τζην Χάρλοου.

«Δευτέρα.—Ήμέρα καθαρισμού τού δέρματος. Σήμερον διαθέστε δέκα λεπτά περισσότερα για τόν καθαρισμό τού προσώπου. Άλοιψτε το πρόσωπό σας με μία άπλη καλή κρέμα και κρατίστε την στο λουτρό σας. Βγάλετε την και βάλετε νέο στρώμα. Μην κάνετε μασάζ, αλλά φροντίστε να την βάλετε ως εξής :

«Πρώτο, όπως είναι γενικός κανών, φροντίστε να μη πιέζετε δύνατά. Άρχιστε από τό πηγούνι και άπλώστε την κρέμα άνεβαίνοντας προς τα αυτιά. Έξακολουθήστε από τα μάγουλα προς τους κρατούς, κατόπιν κάμετε τό κύκλο τό στόματος. Κατόπιν ή μύτη : φροντίστε ιδιαίτέρως, τα πτερυγία της μύτης. Και τελειώστε στο μέτωπο άνεβαίνοντας προς τις ρίζες των μαλλιών.

«Αφού βγάλη την κρέμα κάνω τό εξής : «Βάζω ένα κουτάλι της σούπας άλάτι ο' ένα δοχείο με ζεστό νερό και ένα άλλο ο' ένα δοχείο με κρύο νερό (τό διαλυμένο νερό είναι πάντα προτιμώτερο για τό δέρμα). Βουτήξτε σε κάθε δοχείο μία κομπρέσα (από ύδρόφιλο μπαμπακι) που θα βάζετε διαδοχικά στο πρόσωπό σας. Αυτό τώνώνει την κυκλοφορία και δίνει φρεσκάδα. Αυτό τό κάνετε επί έπτά λεπτά. Κατόπιν άλοιψετε τό πρόσωπό σας με μία κρέμα για τη νύκτα και πηγαίνετε να κοιμηθήτε.

«Τρίτη.—Περιποιήσεις των μαλλιών. Μην ξεχνάτε πώς τα μαλλιά είναι ή κορινία του προσώπου σας : πόσο πιθανές χάνουν την όξια τους γιατί είναι κακά κορινιζαριζόμενοι ! Δοκιμάστε πολλά χτενίσματα και σταματήστε ο' αυτό που σας πηγαίνει.

«Βουρτζίζετε τα μαλλιά σας. Έτσι φεύγουν οι άκαθάρσιες και διευκολύνεται ή κυκλοφορία στις ρίζες. Βουρτζίζετε προς τα μπρος ξεκινώντας από τό σέβριο (ζαίρετε πώς αυτό καλύμνει θουάσια τα νεύρα :) Κατόπιν λίγη υγρή μπιριαντίνη για να λουστράρετε τα μαλλιά και να διορθώσετε τα κύματα και τις μπούκλες.

«Τετάρτη.—Ήμέρα τού μακινιάζ. Άκόμη κι' αν δεν βγαίνετε άφιερώνετε μίαν ήμερα τις εδδομάδος σε δοκιμές μακινιάζ. Πειραματισθήτε στον καθρέφτη σας. Κοιτάξτε τι έντύπωσι κάνει τό τάδε χρώμα στα βλέφαρά σας, τό κοσμητικό στα φρύδια σας ή τό τάδε κόκκινο στα χείλη σας.

«Πέμπτη.—Ήμέρα τού μανικιού. Άρχιστε από τό πλούσιο των χειρών με χλιαρό νερό χρησιμοποιώντας λεπτό σαπούνι. Κάνετε μασάζ με την συνθησισμένη κρέμα σας άρχίζοντας άπ' τον καρπό και πηγαίνοντας προς την άκρη των δακτύλων. Λιαρέτε τα νύχια δίνοντας τους ένα σκήμα που να ταιριάζη με τό σκήμα των δακτύλων σας. Μην χρησιμοποιήτε ποτέ μετάλλινα εργαλεία ιδίως μπερα.

«Παρασκευή.—Η Παρασκευή άφιερώνεται ο' ένα είδος γενικής έπιθεωρήσεως. Έξετέστε π.χ. τους άγκώνας σας : ένα νερό βουρτζόρισμα και μασάζ με κρέμα. Τό λαιμό σας : άλοιψτε με κρέμα.

«Σάββατο.—Ήμέρα λουσιούσης. «Κυριακή.—Ανάπαυσις. Κάμετε ένα μεγάλο περίπατο.

ΒΟΥΚΟΛΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

ΤΟΝ καιρό που φύλαγα τα πρόβατα στο βουνό, έμενα και πάνω εβδομάδες ολοκληρές χωρίς να ιδώ ψυχή, μόνος στο σκοτάδι, με το λίκνυ και το ξανά μου. Περνούσα καμιά φορά από και ο καλόγερος που έμενε πάνω στη ράχη ή έβλεπα το μαυρισμένο μούτρο κανενός καρδουναρίου, μ' αυτό ήσαν άλλοι άνθρωποι, που ή μοναξιά τους είχε κάμει σιωπηλούς, τους είχε φύγει το γούστο της κουζίνας και δεν είχαν χαμπάρι απ' τα νέα που συζητούσε, ο κόσμος σε χωριά και πολιτείες.

Έτσι, λοιπόν, όταν κάθε δεκαπέντε μέρες άκουγα, στο δρόμο, από ανέβαινε ίσα με τη στήν, τα κουδουνάκια της μούλας που μούφρνε απ' το κτήμα την κουμπάνια με τα τρόφια για τις δύο εβδομάδες, κι έβλεπα να ξεπροβάλλει λίγο-λίγο στην πλαγιά το ξεπυμένο μούτρο μικρού ή τ' αγκινάρα, μαλλιά της γριάς θείας - Νοράδας, έκανα στ' αληθινή χαράς και πανηγύρια. Τους έβλεπα να μου πούν τα νέα που έφερναν από κάτω, για τα θαφτίσματα και τους γάμους, μα πιο πολύ απ' όλα ήθελα να μάθω για την κόρη του αφεντικού μου, τη Στεφανέττα, το πιο όμορφο κορίτσι όλου του τόπου. Άγινος απ' φαίνεται πως πολυμυρία, έμαθα να πω πως ήτανε και πως περνούσε. Αν με ρωτήσετε τι μ' ένοιωζαν, απ' αυτά έμένα, ένα φτωχό τσοπάνη του βουνού, θα σας πω ότι ήμουν είκοσι χρονών και πως αυτή η Στεφανέττα, ήτανε τ' όμορφότερο πλάσμα που είχαν ιδη τα μάτια μου.

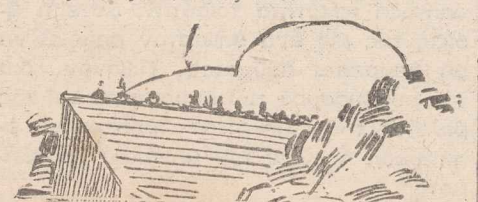
Τό λοιπόν, μια Κυριακή περίμενα τα τρόφια, αλλά έλο και άργησαν. Τό πρωί έλεγα πως θα έρχονταν να σκολάση ή εκκλησία, μα κατά το μεσημέρι έπιασε δυνατή βροχή και σκεφτόμουν πως ή μούλα δεν θα μπόρεσε να ξεκινήσει, γιατί θαχαν πλημμυρίσει οι δρόμοι. Τέλος, κατά τις τρεις τ' απόγευμα καθάρισε ο ουρανός και το δουνό, πλυμένο απ' τη βροχή, λαμπροκοιτούσε στον ήλιο. Καθώς άκουγα το νερό, που έσταζε ακόμα απ' τα δέντρα, και τα έχει λισμένα ρούκια, που έτρεχαν τον κατήφορο, πήρε τ' ατί μου σε μία στιγμή και τα κουδουνάκια της μούλας, μα τόσο χαρούμενα, τόσο πεταχτά, όπως χτυπάνε οι καμπάνες την Άντισσα.

Δεν ήταν ούτε ο μικρός, ούτε ή θεία Νοράδα πάνω στη μούλα. Ήταν...—βρέστε το λοιπόν!... ή μικρή κυρά μου, παιδιά μου, ή αφεντιά της δόκλιηρη, στοργυλοκασιμένη, ανέβαινε απ' το βουνό να αεράκι και τα φρεσκάδια της βροχής.

Ο μικρός ήταν άρρωστος, ή θεία Νοράδα είχε άδεια κι είχε πάει στα παιδιά της. Μου τότε ή βροχή Στεφανέττα, καθώς κατέβαινε απ' το ζώο, και

ΜΕΤΑ 12 ΕΤΗ

Έν περιέργων φαινόμενον επαναφοράς της μνήμης εοσιμώθη εις το φρενοκομείον της πόλεως Νοτσερά της Ιταλίας. Πρό διεδοκατίας είχε συλληφθθ περιπλανώμενος ως δάιτης εις τας όδους του Μιλάνου ένας νέος 24 περίπου έτων, φερων στρατιωτικην ένδυμασίαν. Δέν έννευμειτο, ως έλεγεν, ένδοσιος ήτο, ούτε ποδ ήμενος οί γονείς του. Ή στρατιωτική υπηρεσία τον έδωώρπεν άνικανον και τον έστειλεν εις την άστυνομίαν του Μιλάνου, ή οποία τον έκλευσεν εις έν δαυλον, Έκειθεν όμως, άποδεικνόντος τί πράγματι είχε πάθει εξ άμνησίας, άπεσθλή εις το φρενοκομείον της Νοτσερά. Έκει πρό πινυν ήμερών, βώδεκα έτη μετά τον περιορισμόν του εις το φρενοκομείον έννευμθθη αίφνης καθ' έν στιγμήν έτρωγε ποίος ήτο. Όνομάζετο Πασκάλι Μπιοθέα και ήτο υίός πλουσιωτάτων τραπεζίτου της Νοτιού Ιταλίας. Ήτο νυμφευμένος και πατήρ ένός τέκνου, άλλ' ή συζυγία του άπέθανε πρό έξέτασης, ο δε υίός του πρό ένός μόλις έτους. Ο Μπιοθέα, ο όποιος έβέρετο ως έξαφάνισθείς άπεσθλή εις τούς οικείους του.

μουθε ακόμα πως άργησε, γιατί είχε χάσει το δρόμο. Μα να την έβλεπες έτσι με τα κυριακάτικα της, τις κορδέλλες της, τό ωραίο της φόρεμα και τις δαντέλλες της, θαλεγες πως είχε άργήσει σε κανένα χορό κι όχι πως είχε χάσει το δρόμο μέσ' στο δάσος. Έ, το χαριτωμένο πλάσμα! Τα μάτια μου δε χορταίναν να ή έλέαυα.

Ποτέ μου δεν την είχα ξαναίδη από τόσο κοντά. Τό χειμώνα, που κατέβαιναν τα κοπάδια από τα χειμαδιά, πήγαινα το θράβυ στο κτήμα και δειπνούσα. Έκει όπου λές τη, έβλεπα καμιά φορά να περνά απ' την τραπεζάρια γρήγορα-γρήγορα, χωρίς να μιλάη καθόλου σ' έμας τούς ύπηρέτες, όμορφα, όμορφα στολισμένη πάντα της και λιγάκι περφη-

νη. Και τώρα την είχα εκεί δά μπροστά μου! Έβγαλε όπου λές τα φαγούδια απ' το καλάνθι, ή Στεφανέττα, κι άρχισε να κυτάζει ένα γύρω με περιέργεια. Μάζεψε λίγο το ωραίο κυριακάτικο φουστάνι της για να μην το κουρεύαση και μπηκε μέσ' στο μαντήρι ήθελε να ιδη τη γυναίνα όπου κοιμώμουν—Ένα χαγιά με μία προθεία πάνω στ' άχρα—την κάπα μου που ήταν κρεμασμένη στον τοίχο, τη γκλίτσα μου. Τη διασκεδάσαν δλ' αυτά. Έδω μένεις, λοιπόν; Πως δά στενοχωριόσαι, έτσι μονάχος πάντα! Τί φτιάχνεις; Τί σκέπτεσαι!...

Μου έρχόταν όρεξι να της δώσω την απάντησι: «Έσένα σκεπτόμαι, αφέντισσα κα μου». Και δε θαλέγα ψέμματια. Μα ήταν τόσο μεγάλη ή ταραχή μου, που δεν μπόρεσα να πω ούτε μία λέξι. Μου θάινετα μάλαστα πως τό είχε κι αυτή καταλάβει και της άρεσε της κατερνάρουλας να με κώνη να τα χάνω ακόμα περισσότερο με τις κατερναριές της. Έτσι καθώς μου μιλούσε, ήταν σαν τη νεράιδα Έστερέλλα, με τό όμορφο της χαμόγελο, που φαίνόντανε σαν όπτασία.

—Αντίο, τσοπάνε.

—Χαίρετά σας, αφέντισσα μου.

Και να την που έφυγε, με τα καλάνθια της άδεια. Απ' τη στιγμή που χάθηκε το μονοπάτι που καθόριζε, τα γαλίκια που κούλαγαν κάτω απ' τα πέταλα της μούλας που φαίνονταν σε να πέφταν ένα-ένα, πάνω στην καρδιά μου. Τ' άκουγα πάλι ήν άρα. Κι έμεινα εκεί σ' ένα ανελεπούμωνα δά που έφράδαυσε δεν έτολμυσε να κουνήθω, για να μ ή φύγη το όνειρο. Κατά τό βράδωκι, όταν πεία είχα άρχίσει να ήνωτα διαδυγάλας οι ρεματίες και τ' άρνάια στριμυγάζοντανά δίπλα στ' άλλο και θαλάσσης, για να μπούν στο μαντήρι, άκουσα πού με φώναζαν από τον κατήφορο και να σου την πάλι ή κοπέλα μας, όχι όμως τώτα γελαστή-γελαστή όπως πρώτα; ήτανε μιά κωμική κι έτρεμε απ' το κρύο και το φόβο της. Φαίνετα πως στα ριζά του βουνού είχε βρή το ποτάμι ξεχειλμένο απ' τη νεροπονη και πως πολεμώντας να περάσει, κόντευε να πνιγί. Τό χειρότερο ήταν πως τέτοια ώρα πεία, δεν μπόρεσε να γίνη ούτε κουένεγια για να γυρίση στο χτήμα μονάχη της θα ή-

ταν άδύνατο να βρή το δρόμο κι' έγώ πάλι δεν μπόρουσα με κανέναν τρόπο ν' άφήσω το κοπάδι.

Αυτή ή ιδέα, πως θα περνούσε εκεί πάνω τη νύχτα, την έστενοχωρούσεν, και πού πολύ έπειθε ή άνησυχούσαν οι δικοί της. Έγώ προσπαθούσα να την ήσυχάσω:

—Τό καλοκαίρι είνε μικρές οι νύχτες, αφέντισσα μου. Μία κακή στιγμή είνε μονάχα.

Κι' άναφα άμέσως μία μεγάλη φωτιά, για να στεγνώση τα πόδια και το φόρεμά της. Ύστερα της έφερα γάλα και τυρί, μα ή κακόμοιρη ή μικρή δεν είχε που ούτε για να στεγνώση, ούτε για να φάη. Έβλεπα πού ανέβαιναν στα μάτια

τά κεφάλια μας κατά την ίδια μεριά κι' έβλεπα, σε να τό πήρε μαζί του ο θρήνος π' άκούσαμε.

—Τί είνε; με ρώτησε ή Στεφανέττα. —Μιά ψυχή μπαίνει στον παράδεισο, της είπα, κι' έκαμα τό σταυρό μου.

Έκαμε κι' αυτή το ίδιο κι' έμεινε άκίνητη, κυτάζοντας ψηλά, σαν άφηρημένη. Ύστερα μου είπε:

—Είν' άλληθια πως κάνετε μαγικά έσεις οι τσοπάνητες;

—Όχι, κυρά μου. Μα έμεις ζούμε πιο κοντά στ' άστέρια και ξέρομε πιο καλά απ' τούς καμπήσιους τί 'νιέτ εκεί πάνω. Κι' όπως άόνονα ψηλά, με τό κεφάλι άκούμπισμένο στο χέρι της, κουκουλωμένη μέσ' στην προθεία, σαν τσομπανόπουλο τ' ουρανού.

—Τί πολλά πού είνε! Κι' τί άστέρια. Ποτέ μου δεν είχα ιδη τόσα π' αλά. Μήπως έξέρεις τά όνόματά τους;

—Και θέασαι! Όρίστε. Νά, εκεί περα είνε το αμάξι που παίρνει τις ψυχές, με τις τέσσερες ρόδες, που γυαλίζουν οι άξόνες τους. Μπροστά πάνε τα τρία άλογα και κείνο το μικρούτακο άστράκι, δίπλα στο μπροστινό άλογο, είνε ο άμαξάς. Αλλά τα άστέρια που πέφτουν όλοτόγυρα βροχή, είνε οι ψυχές που δεν τις θέλει κοντά του ο Θεός. Λίγο χαμηλότερα πάλι είνε οι πρίεις πάλιαδες. Μα τό όμορφότερο απ' όλα τ' άστέρια είνε το δικό μας, τ' άστέρι του τσοπάνη, που μας φέγγει την αλήγη, όταν θαζούμε τα πρόβατα και το θράβυ όταν τα ζαναμπάζουμε. Τρέχει όλοένα πίσω από κείνο τ' άλλο και παντρεύεται μ' αυτό καθ' έρτα χρόνια.

—Μπα! παντρεύονται και τ' άστέρια, τσοπάνη!

—Μά, θέασαι!...

Και καθώς άρχισα να της έξηγώ τί είν' αυτοί οι γάμοι τών άστέρων, ένοιωσα κάτι δροσερό και φινό ν' άκούμπησά πάνω μου. Έγινε νυστάζει και το κεφάλι της έγειρε πάνω στον ώμο μου, μέσα στις δαντέλλες και τα κομματατά μαλλιά.

Έμεινε έτσι άκίνητη ίσα, την ώρα που τό φως της αλήτης έκανε τ' άστέρια στον ουρανό να θαμπώνουν. Έγώ την έκίττασα πού κοιμόταν. Ήμωνα λίγα ταργαμένος στο έθος της καρδιάς μου, αλλά με προστάτευε με κάτι άγιο εκείνη ή όμορφη νύχτα, πού ήταν δια φως και δε μούφρνε παρά όμορφες σκέψεις.

Τριγύρω μας τ' άστέρια έξακολουθούσαν τό σιωπηλό τους δρόμο σε μεγάλο κοπάδι, και κάθε τόσο φανατίζονταν πώς εν' απ' αυτά τ' άστέρια, το πιο φινό, το πιο λαμπερό, έχασε το δρόμο του κι ήρθε κι' έγειρε στον ώμο μου να κοιμηθί.

(Μτφ. Π. ΚΛΩΝΑΡΗ)

ΟΙ ΓΓΑΝΤΕΣ

Οι γίγαντες της σωματικής δύναμεις δεν ενδρσκονται μεταξύ τών ανθρώπων, αλλά μεταξύ τών ζώων και ίδια τών έντόμων. Οι άνθρωποι ένουνηθισμεν να μετρώμεν την δύναμιν με βάση την μίκτην δύναμιν του ανθρώπου. Όταν όμως στρέψωμεν το βλέμμα προς το βασίλειον των έντόμων θα ίδωμεν άθλους πρό των όποιων ψήριον οι άθλοι του Ήρακλέους. Ένας σκαθαρόεις βάρος ήμισως γραμμαρίου, δύναται να ένιερη βάρος 400 γραμμαρίων, ήτοι 800 φορές μεγαλύτερον του βάρους του.

Ο άνθρωπος θεωρείται γίγας, όταν δύναται να ένιερη βάρος 100 χιλιόγραμμων, βάρος όπλαδθ, το όποιον δεν είνε ούτε διπλάσιον του βάρους του σώματός του. Υπάρχουν έντομα, τα όποια πηδούν εις μικρός τεοοσκοπικον πλάσιον του σώματός των. Ο άνθρωπος μόλις φθάνει το διπλάσιον, ένθ, εν ήτο δυνατόν να ύπηρεε άλτης ανάλογος προς ένα κοινόν σκαθαρόειον, έπρεπε το ρεκόρ του άλματος εις μικρόν να είνε μέτρα 80 και όχι 8 μέτρον.

Της έρριξε στην πλάτη την προθεία μου, σιδαλάσας τη φωτιά και καθήσαμε κι' οι δύο πλάι-πλάι, δίχως να μιλούμε.

Αν περσάσε ποτέ σας τή νύχτα έζω, με ξαστεριά, θα έζερετε πως την άωρα πού κοιμώμαστε, ένας κόσμος γεμάτος μυστήριο ζυμνάει μέσ' στη μοναξιά και τη σιωπή. Τότε τρενούνε πιο καθαρά οι νεομήτες κι' οι λίμνες άνέβουνε μικρά φωτάκια. Όλα τα νεοειδικά πτηνοειδή σπινθηρίζουν λευθερα και νουάβεις στον άέρα σαν ένα γαδί άκούς κάποιον ελαφρότατον άχό απ' τα κλαδιά που μεταλάνουνε και το χορτάρι που άνεβαίνει. Ή μέρα είνε για τα ζωντανά, με τη νύχτα ζούμε τα πράγματα. Αν δεν είσαι ισορροπός, σε πιάνει φόβος. Έτσι και ή κοπέλα έτρεμε κι' έλο και μαζεύονταν κοντά μου, μόλις άκούγε τον παρμικρό θόρυβο.

Κάποια φορά άκούσθηκε από πέρα μία συρτή φωνή, σαν κλάμα, κι' ανέβηκε κυματιστά κατά το μέρος μας, από τη λιμνη πού γυάλιζε εκεί κάτω. Την ίδια στιγμή εν' άστέρι γλύστρησε πάνω απ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Δραχ. 200
Εξώμηνος	» 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσια	Αίραι 2
Εξώμηνος	» 1

τού άρέσουν πολύ οι μικρούλες και Εύρυτου άρέσουν πολύ οι μικρούλες και Εύρδικη, συζυγός του.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Κοντεύει να γίνη το φαγητό, Εύρυδική μου;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Σε μισή ώρα το άργότερο, θα είνε έτοιμο.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Άλλαδη-ροφθάνω να γράψω μία σύντομη έπιστολή, να πάω στο Ταχυδρομείο να την ρίξω και να γυρίσω έπειτα να φάμε. Έ, χρυσό μου; ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Νά, αλλά να κάμης γρήγορα. Νά μην άργήσης περισσότερο από μισή ώρα.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Ένοινα σου! Έξέρεις πώς στέλνεις έίμαι, όταν θέλω...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Έμένε μου λέε; ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (κλείνεται στο γραφείο του και γράφει την έξη έπιστολήν):

Όλουαστημένη μου Καίτη, θα σε περιμένω την Πέμπτη το θράβυ, στις όκτώ ή ώρα, στον κινηματογράφο «Τιτάνια». Θα έλθω μέσ' στον κινηματογράφο να με βρής, για να μ ή μάς ιδη κανείς. Θα κάθωμε στην δεξιά πλευρά των καθισμάτων, στην δεκάτη σειρά.

Δέν μπορώ να σου γράψω περισσότερα, διότι φοβούμαι μήπως με άντληψη αυτός ο γορούλας, ή γυναικία μου. Άρδούαρ την Πέμπτην. Χίλια φιλά.

Ο Γεράσιμος σου. (Σφραγίζει την έπιστολήν, την βάζει στην τσέπη του και θναινει από το γραφείο του).

Δόσμου το πανωφόρι και το καπέλλο μου, Εύρυδική, να πάω να ρίξω το γράμμα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Τό έγγραφες κιόλας;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Βεβαίως. Δέν σου είπα ότι είμαι σθελό παιδί έγώ, όταν θέλω;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (δίνοντάς του το πανωφόρι του και το καπέλλο του): Στο λέω άλλη μία φορά, μην άργήσης. Κι' όπως ή υπάλληλος με τίποτε φίλους σου και ξεχασθής και μούθρης το θράβυ. Διότι ή αφηρημάδα ή δική σου δεν έχει όρια...

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Σ' άπα, θρε γυναίκα, μη με βρίζω.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Δέν σε βρίζω. Την άλληθια λέγω. Πρέπει να όμολογήσης, ότι είσαι πολύ αφηρημένος. Και, α πρoros, μήπως έξχασες να πάρης μαζί σου το γράμμα;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: ΆΑ, μπά, άστετεύεσαι! Αήτό το γράμμα να ξεχάσω; Προτιμότερο θα ήταν να πάω να πνιγώ.

Λοιπόν, άρδούαρ, Εύρυδική μου. Σε μισή ώρα θα είμαι έδώ. (Φεύγει).

(Πέμπτη θράβυ. Ή ώρα είνε έφτά. Ο Γεράσιμος έτοιμάζεται να θνί).

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Πού θα πάς Γεράσιμε;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Έγώ μία, σπουδαία δουλειά, Εύρυδική μου. Πρέπει να συναντήσω άπομέ κάποιον πρόσωπο για μία έμπορικη ύπόθεσι.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Κρίμα! Κι' έγώ έλεγα να πηγαίνω άπομέ σε κανένα κινηματογράφο...

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Άδύνατον, Εύρυδική μου. Πρέπει να πάω άπωσδήποτε σ' αυτό τό ραντεβού. Έξ άλλου δεν είνε να πηγ κανείς αυτήν την έβδομάδα σε κινματογράφο...

Πληθύνονται οι άδιασμενοι απ' τον κόσμο

Ένας όθνηρος άμπελοφυγός πού τον έλεγα Νόδας, κάτοικος της μικράς πόλεως θάν, είχε στις άποθήκες του μεγάλους ποσότητες κρασού, πού έμενε άχάπτιο εξ αιτίας της οικονομικής κρίσεως.

Γιά να ξεκάνη χωρίς ζημία, ο Νόδας σκέπτεται το έξής: άναγνώλλει ό τι θα θνιεν όσους ήθελαν να πιούν όνο κρασί τούς γούσταρε, αντί ένός μοναχά άγούθ. Τis πρώτες ήμέρες ο κρασίπρεψ έτρεχαν πρτες με πατά σε στις άποθήκες του. Ούγναρζου, κρατίνος από ένα άγού στο χέρι.

Τών συνέβρε όμως αυτή ή δουλειά τον Νόδας: Βεβαίωστα, έφούον την έποχην έκείνην στην Ούγγαρια το κρασί στοιχίζει πολύ φθινότερο από ένα άγού

ΕΣΠΕΡΟΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Κατούλα μου. Τό γράμμα θα τό έλασε άσφαλως έγκαιρος.

(Σε λίγο έρχεται και κάθεται δίπλα του μία κυρία. Ο Γεράσιμος νουάβει την καρδιά του να κτυπά δυνατά. Είνε σκατά και δεν μπορεί να διακρίνη καλά τό γράμμα.)

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (με λυγμούς): Και πού τό ξέρεις εσύ Γεράσιμε; Μήπως πήγες μαζί με καμιά άλλη και τά είδες; ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Όχι θρε γυναίκα, για τό Θεό! Τί κάθασα και σκέφτεσαι! Τά

Τέχνη και εύμορφία

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (σκουπίζοντας τα δάκρυά της): Λοιπόν; Τί έχεις ν' άπολογηθής; ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Δέν έχω τίποτε ν' άπολογηθώ. Τό μόνο πού έχω να αρπώ είνε, ότι δεν έκαμες καθόλου καλά να με κατακοπύσεις.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Αυτό δά έλειπε: Νά μου ζητήσεις και ρέστα τώρα. Μήπως ήθες να σε άφήσω έλευθερο, να κάνης ό τι θέλεις;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Όχι θρε γυναίκα, αλλά είμαι περιέργων να μάθω πού τό είδες τό γράμμα μου. Στο έβειες μήπως ή Καίτη; Αν τό έκαμε αυτό, πέσυμο τα, να πάω τώρα, να την σφάξω την άπιστη.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Παρ' όλον ότι την μωσά και δά ήθελα να την ιδώ σφραγισμένη, όφείλω να σου πω την άλληθια: Δέν μου τό έβειες ή Καίτη. Ή Καίτη ούτε τό έλασε καν τό γράμμα.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Τί έκαμε λέει; Και τότε σε πού τό βρήκες και το διάδωσες; ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Μέσα στη τσέπη σου. Είχες ξεχάσει να τό ρίξεις στο Ταχυδρομείο; πού πήγες κείνη την ήμέρα.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Πάντως έγώ δεν πεία τί γυρεύεις; Πέσυμο γρήγορα τί ήλθες να κάμης στον κινηματογράφο...

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Καί θέασαι. Πρόκειται να κάμουμε μαζί έμπορία ταινιών.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Έπ'ενα προσπαθεις να γελάσης; ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Όχι, Εύρυδική μου, σου λέγω την αλήθεια και μόνην την ά-

λήθεια. Σου όρκίζομαι στην άγάπη μας. ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Μου λές την αλήθεια, έ; Και τό γράμμα πού έστειλες στη φίλη σου;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Ποιό γράμμα; ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Τό γράμμα με τό όποιον της έδινες ραντεβού έδώ.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (από μέσα του): Πού στο διάβολο τό έμαθε; (Στην γυναικία του) Δέν σε καταλαβαίνω για ποιό γράμμα λές.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Δέν με καταλαβαίνεις, έ; Έκείνο τό «πολυαγαπημένη μου Καίτη» τί σου λέγει; Ούτε αυτό τό καταλαβαίνεις; Και ή Καίτη ήταν ή πιο καλή μου φίλη. Ή μόνη πού άγαπούσα πραγματικά... (Άρχίζει να κλαίη).

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (από μέσα του): Νά πάρη ο διάβολος να πάρη, τό ξέρει όλα. ΕΥΡΥΔΙΚΗ (με λυγμούς): Και την συνέχεα «θα σε περιμένω την Πέμπτη το θράβυ στον κινηματογράφο «Τιτάνια», ούτε αυτό τό καταλαβαίνεις, έλέειν;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Σε παρακαλώ, Εύρυδική μου...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Τώρα έγινε ή Εύρυδική σου... Στο γράμμα όμως ήμουν ο αγοράλλας ή γυναικία σου...

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Μά θρε γυναίκα, σιγότερα μίλα, θα γελοιοποιηθώ...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Πάμε, ύποκριτη, έγκλη-ματία, Βαρσάδα, πού δά μου επιβόλης εσύ σιωπή. Θα φωνάξω σ' όλον τον κόσμο. Θα σε κάμω ρεντίκιο...

ΜΕΡΙΚΟΙ ΘΕΑΤΑΙ (Έχασαν την ύπο-μνην των): Σ' όσος... Μή φωνάζετε...

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Μην άνησυχής τον κόσμο θρε γυναίκα. Εμας θγάλουμε έξω.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Έλα μαζί μου. Θα πάμε στο σπίτι να ξεγηγώμε...

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Μά...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Δέν έχει μά και ξεμά-Σήκω, είπα, να πάμε στο σπίτι...

(Ο Γεράσιμος άκολουθεί ένα κρεμασμένο παν σύζυγό του. Παίρνουν ένα ταξί και τραβούν για τό σπίτι των).

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (σκουπίζοντας τα δάκρυά της): Λοιπόν; Τί έχεις ν' άπολογηθής; ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Δέν έχω τίποτε ν' άπολογηθώ. Τό μόνο πού έχω να αρπώ είνε, ότι δεν έκαμες καθόλου καλά να με κατακοπύσεις.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Αυτό δά έλειπε: Νά μου ζητήσεις και ρέστα τώρα. Μήπως ήθες να σε άφήσω έλευθερο, να κάνης ό τι θέλεις;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Όχι θρε γυναίκα, αλλά είμαι περιέργων να μάθω πού τό είδες τό γράμμα μου. Στο έβειες μήπως ή Καίτη; Αν τό έκαμε αυτό, πέσυμο τα, να πάω τώρα, να την σφάξω την άπιστη.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Παρ' όλον ότι την μωσά και δά ήθελα να την ιδώ σφραγισμένη, όφείλω να σου πω την άλληθια: Δέν μου τό έβειες ή Καίτη. Ή Καίτη ούτε τό έλασε καν τό γράμμα.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Τί έκαμε λέει; Και τότε σε πού τό βρήκες και το διάδωσες; ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Μέσα στη τσέπη σου. Είχες ξεχάσει να τό ρίξεις στο Ταχυδρομείο; πού πήγες κείνη την ήμέρα.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Πάντως έγώ δεν πεία τί γυρεύεις; Πέσυμο γρήγορα τί ήλθες να κάμης στον κινηματογράφο...

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Καί θέασαι. Πρόκειται να κάμουμε μαζί έμπορία ταινιών.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Έπ'ενα προσπαθεις να γελάσης; ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Όχι, Εύρυδική μου, σου λέγω την αλήθεια και μόνην την ά-

λήθεια. Σου όρκίζομαι στην άγάπη μας. ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Μου λές την αλήθεια, έ; Και τό γράμμα πού έστειλες στη φίλη σου;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Ποιό γράμμα; ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Τό γράμμα με τό όποιον της έδινες ραντεβού έδώ.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (από μέσα του): Πού στο διάβολο τό έμαθε; (Στην γυναικία του) Δέν σε καταλαβαίνω για ποιό γράμμα λές.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Δέν με καταλαβαίνεις, έ; Έκείνο τό «πολυαγαπημένη μου Καίτη» τί σου λέγει; Ούτε αυτό τό καταλαβαίνεις; Και ή Καίτη ήταν ή πιο καλή μου φίλη. Ή μόνη πού άγαπούσα πραγματικά... (Άρχίζει να κλαίη).

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (από μέσα του): Νά πάρη ο διάβολος να πάρη, τό ξέρει όλα. ΕΥΡΥΔΙΚΗ (με λυγμούς): Και την συνέχεα «θα σε περιμένω την Πέμπτη το θράβυ στον κινηματογράφο «Τιτάνια», ούτε αυτό τό καταλαβαίνεις, έλέειν;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ: Σε παρακαλώ, Εύρυδική μου...

Ανθρωπινο του ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΑΣ δεν είναι ούτε ήρωες αστυνομικού μυθιστορήματος, ούτε μυθιστορηματικά πρόσωπα, ούτε «φαντομάδες». Αν και το όνομά τους μπορεί να δημιουργήσει κάποια αμφιβολία για το ποιόν τους, εν τούτοις η πρώτη εμφάνισή τους, οσάκις αποβλέπει και από αυτά τα ίχνη της δυσπιστίας, που βάχατε, ως τώρα, γι' αυτούς.

Θέλετε να τους γνωρίσετε ; Δεν είναι και τόσο δύσκολο ! 'Αρκεί ν' αποφοσιώσετε μια νύχτα να μην πάτε να κοιμηθείτε νωρίς, αλλά να περάσετε τη βραδιά σας σ' ένα από τα διασκευαστικά κέντρα.

Οι άνθρωποι του μεσονυκτίου θαρρούνε μόνον τους να οσάκις γνωρίσουν, να οσάκις συσπασθούν, να οσάκις χαμογελάσουν, να... και πόσα «νά» δεν θα μπορούσε ν' αρμοδίως κανείς ακόμα.

Η πόρτα του καφενείου ανοίγει «θρόνος»-γιατί οι άνθρωποι μας θέλουν να τρέχουν πάντοτε καλά με τη γκαρσόνια των καφενείων-και άρχίζει ο ένας μετά τον άλλο να ρίχνουν ματιές έρρευνιτικές στα τραπέζια.

Άλλος είναι φορτωμένος με μια όγκωδη σειρά βιβλία, άλλος με φυτίκια, άλλος με κουλουρία, άλλος με πίτες, άλλος με κρουασόν, και οι άλλοι κάτι κρατούν για να πούλημα. Σας πλησιάζουν και έκει ο καθένας το δικό του τρόπο για να κερδίσουν την έμπιστοσύνη σας.

♦♦♦

Αυτός που πουλάει βιβλία «φιλολογικά, εγκυκλοπαιδικά, διδακτικά, ήθικο-παιδαγωγικά», όπως τα ονομάζει ή αξιοθαύμαστη ευγένεια του, έχει ειδικούς τρόπους για να αλίσσει πελάτες. Δεν κατευθύνεται στον τυχερό γι' αυτό κ' έρρευνι να το μάτι του μόλις μπη μέσα. Πολύπειρος στη δουλειά του, λίγο ψυχολόγος, διαλέγει άμεσως αυτούς, που θα μπορούσαν εύκολα να ανταποκριθούν στην ευγενική προσφορά του. Και να είστε βέβαιοι, πως ποτέ δεν μπορεί να πείσει έξω στην έγκληση του. Είναι οσάκις θέλει να ζήσει τη βίβλη τον ένδοξο διαφέρον τον καθενα, από την πρώτη ματιά, που θα του ρίξει.

♦♦♦

Άλλ' άς τον παρακολουθήσουμε :

Τον βλέπετε να οσάκις πλησιάζει, να νύχτι το δέμα με τα βιβλία, επάνω στο τραπέζι σας και προλογίζοντας τα όσα προκύπτει να ημ' ένα μελιστάλοχο μελίσμα, άρχίζει να άγορεύει λέγοντας πάντα τα ίδια πράγματα χωρίς ναλλάζει ούτε ένα «νι», ούτε ένα «οίγμα» σ' αυτό, που οκνηματίζετε την έντυψη πως ο άνθρωπος αυτός ούτε καν αντίλαλβανεται, τί λέει. «Όπως ακριβώς βάλενε ένα ζερό το «Πάτερ ήμιν...».

— Μήπως θέλετε, κύριε, κανένα βιβλίο ;

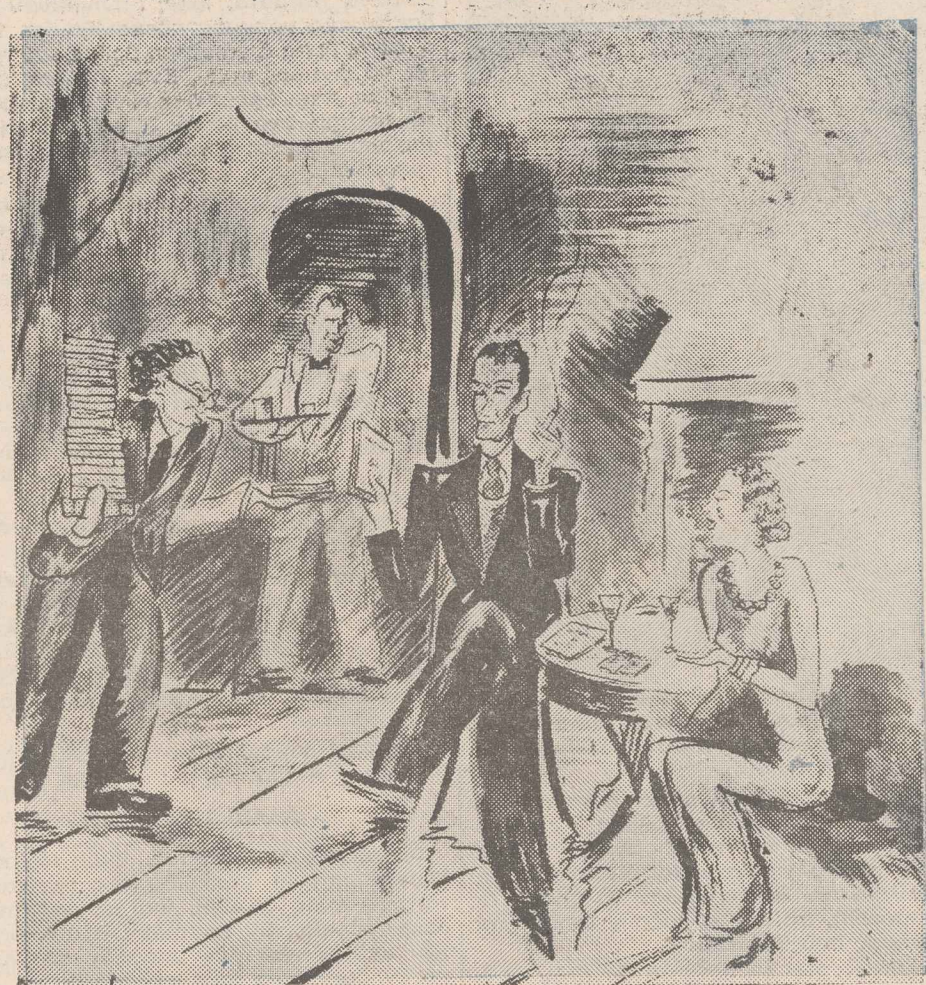
— Νίστε, Σοφεινάκη, Μπέρζον, Τολστόι, Γκαίτε, Ντοστογιέφσκυ !...

Και συνεχίζει την άπειρη ονομασία των συγγραφέων μεγάλων και μικρών, να πάντοτε διασημών, ζώντων και τεθνάντων, συγχρόνων και προκατακυμαίων.

Οι συνθησίομενοι στις έπιθεσεις των κινητών αυτών βιβλιοπωλείων άποφύγουν και να τους κυττάσουν άκομμη. Έτσι βλέποντας αυτούς πως δεν προσέχεται στα λόγια του άπερκαίτοι για να σταματήσει στο πλαγιόν σας τραπέζι και ν' άρχει πάλι τα ίδια. «Αν τύχη άμαρ και είσαστε πρωτόπαιρος, άλλαδί μολις άρχίσετε να μιλάτε στη μετεμεσονυκτική ζωή των καφενείων, και να κυττάτε κατάματα για να τού πείτε ευγενικά πως θέλετε ή πως δε σας μένει καιρός για διάβασμα ή κάτι παρόμοιο, είσαστε καμένος. Αυτός, με την έλπίδα πως θα μπορούσε να πουλήσει μερικά από τα βιβλία του, διαβλέπει πάντα και στην πιο καταγορηματική άρνηση την άμφοβία και νομίζει πως θα μπορούσε με λίγη προσπάθεια να οσάκις πείσει. Άλλωστε αυτό έπιδύκω, ν' άνοίξετε αυτίπονη.

— Πάρτε αυτό το βιβλίο, που οσάκις λέω, κύριε, δεν θα μετανιώσετε. Το τελευταίο άντιτυπο είναι...

— Αν οσάκις καταβεί και το άγοράσετε θα ήπτε, πως κάθε βράδυ θα φέρνρη και

Αυτός ο δεύτερος, είναι πολύ ένδοξος τύπος. Έχει περασμένες στο λαιμό του δυό ή περισσότερες καδένες, κονγκάδες διασήμων και μη πολιτικών άνδρών, σταυρούς, πίτες, άναπηδες και άλλα τέτοια μικροπράγματα.

Σας πλησιάζει, σαν Δαλαϊάδης, που ζέφυγε από το θιβετ-γιατί τέτοια έντυπω δίνει το σκελετωμένο του πρόσωπο και ή παρόδω του άμφοβίας-και στέκεται άκίνητος μπροστά σας.

Άποθέτει επάνω στο τραπέζι τη μισή του βραδιά, που διασκεύαζε την πράξη... ..

Και πόσοι ακόμα δεν θα περάσουν μπροστά από το τραπέζι σας, το ίδιο μελιστάλοχο, όπως αυτοί οι πρώτοι : 'Ο κουλουράς, ο καπνοπώτης, ο λούστρας, ο πωλητής «σημειωματρίων ευκαιρίας» και τόσοι άλλοι, που άποτελούν μια όλοκληρη τάξη εργατών, την τάξη των «άνθρώπων του μεσονυκτίου». Όλοι τους μοιάζουν με τις νυκτερίδες που βγαίνουν τη νύχτα για ν' άναζητήσουν τη λεία τους. Και είναι τόσο συμπαθητικοί όλοι μ'α και τόσο άξιοιότιμοι. Το επάγγελμα, που διάλεξαν εν έλλειψεί άλλου χειρότερου, άποδίδει τόσο έλκυστα ! Τελευταία μάλιστα στην κρίση, που το μαστίζει, ήρθε να προστεθή και ή άπαγορευτική διάταξη ώριμμένων από τα κέντρα, που διασκεύαζαν, που έσπευσαν να άναρτήσουν στην είσοδό τους το στερεότυπο «Άπαγορεύεται ή είσοδος εις τους μικροπωλητές».

Και όμως δεν μπορεί να νοηθή «διασκεύαση» καφενείο, χωρίς αυτούς. Είναι οι άπαραίτητοι κομπάρσοι της μετεμεσονυκτικής ζωής των «Αθηνών».

Πρός το παρόν όμως μπορούν να άγνοούν την άπαγορευτική αυτή διάταξη. Και ενώ οι δείκτες του ρολογιού δείχνουν, περασμένα πολύ, τα μεσάνυχτα, μέσα στη θολή ατμόσφαιρα του καφενείου, από τους καννούς των τσιγάρων, έρχονται και παρέχονται άς φαντομάτα όλοι αυτοί, που ίσως άπέχονταν στη ζωή τους και που θεωρήσαν για καλλίτερο επάγγελμα, να περιφέρονται τη νύχτα και να παιδίζουν τη μονοτονία των έρρημων οκείδων νυκτερινών κέντρων.

α-γ-

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΚΙ' ΕΙΜΑΙ

(Στην κ. Βιργινία Σαυμάρακ ανάγνωσις ενός ταξιδιού, που κάναμε μαζί).

Είμαι μια λέαινα θλιβερή, κλεισμένη σ' ένα κλουβί (κλουβί) που κλαίει τη δυστυχία της, στη μοναχική (ξιά την τόση) μην περιμένοντας κανείς ναρβή ; ν' άνοίξει (ξη) το κλουβί κι' έτσι να τη λυτρώσθ !...

Είμ' ένας δέσμιος νοσταλγός μιάς μακρινής (κρυφής) χαράς που του στερήσαν μονομιάς το φως της (λευτεριάς) του και στο κελλί, που ο φύλακας, έξω προσέχοντας (μένει) βλοσυρός, πνίγει τους ύστατους λυγμούς της φύλης (γούσσας) χαράς του.

Είμ' ένα ρόδο, που άπνοια χέρι, τα κό (γυάνε) τραχύ, και σήπεται μοναχικό σ' ένα ψηλό άν (θαυμάζω) άν.

Είμ' ένα μαδερ, τα φύλλα του, στην κάθε (μιά) έπαφή, ως γέρνει, το κεφάλι.

Είμαι μια νύχτα σκοτεινή, γεμάτη ήλκα (χτρισμούς) που κάνει κάθε ναυτικό να φρούδια να (σοφρώνει) και τα παιδάκια στο χωριό να κλείνουν (ται) νωρίς, κι' ο φόβος να τα ζώνει.

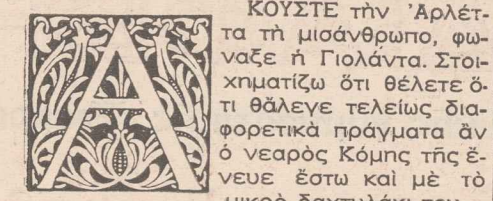
...Κι' είμαι ένας άνθρωπος, μικρός, μ' (δένεται) καρδιά, που περιμένει ένα φως στη μοναχική την (τόση) καρδιά, που βλέπει νύχτα φριχτή, ένα τέρας (τρομερό), ή ΑΝΙΑ, — να τον σκοτώσθ !...

δ ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΓΓΙΑΝΟΣ

(Άτλαντικός) έξω από την Ίσωνια : 9.7.36)

ΕΡΩΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

ΚΟΥΣΤΕ την 'Αρλέττα τη μισάνθρωπο, φανατίζε ή Γιολάντα. Στο κρηματίζω ότι θέλετε ή ή θάλεγε τελείως διαφορετικά πράγματα αν ο νεαρός Κόμης της ένευε έστω και με το μικρό δαχτυλάκι του.

Η 'Αρλέττα, ή κόρη του ταμπάκι, έρριζε πίσω τα μακρύα κατάδασθα μαλλιά της και ούκωσε το κεφάλι της.

Μπορείτε να σκεφθείτε ότι θέλετε για τους άνδρες, είπε, φλαυαίτε, φλαυαίτε, φλαυαίτε όλη την ήμερα και διαρκώς για τους άνδρες. Κι' όσο για τον Κόμη, Ροβέρτο Διάβολο τον λένε, και Ροβέρτος Διάβολος είναι από κάθε άποψη, αν και είναι νέος άκομμη. Λαμπραί το δυστυχιόμενο το κορίτσι που θα πείρη στα νύχια του.

Πολύς θόρυβος γινόταν στην όχηση του ποταμού, όπου οι γυναίκες της μικρής Νορμανδικής πόλεως της Φαλαίς, έπληναν.

Δεν συμφωνώ καθόλου, είπε μια άλλη. Τι θα ζήτοσε κάθε μιά καλλίτερο από ένα άνδρα που έινε ενδοξος με την παιδαγωγία του και τα κατορθώματά του σ' όλη τη Νορμανδία και πέρα από τα σύνορά της, αν και δεν είναι άκομμη είκοσι χρονών. Δε μοιάζει με τους άλλους ευγενείς που δεν έχουν να δείξουν τίποτε άλλο από το όνομα του πατέρα τους.

Για μένα δεν υπάρχει καμιά διαφορά, είπε ή 'Αρλέττα. Είναι ο γιός του Δουκάς κι' όλοι τους δημιουργούν ιστορίες για να στερεώσουν τη θέσι τους.

Ίσως στην πραγματική ζωή να είναι πολύ κατώτερος.

Τη δέκαφε ο ήχος σαλπίνγων και ένα έφιππο άποσπασμα άκούστηκε στο δρόμο. Τους άκούσθησε ένας μικρός όμιλος ίπποτων που τα χρυσά σπιρουνιά τους στράφησαν στα πόδια τους.

Άκούμα και ή 'Αρλέττα, ή αδιάφορη, γύρισε να δει κι' αν έδενε σ' ένα ψηλό βράχο έτσι που να βλέπη πάνω από τα κεφάλια των άλλων περιέργων κοριτσιών.

Οι ίππεις σταμάτησαν κι' ένας κήρυκας προκήρυξε κι' έφερε στα χείλη του μια μακρύα σάλπιγγα από την οποία κρεμόταν ένα μεγάλο μεταξωτό πανι κεντημένο με οικόσημο. Άφου άόλησε φώναξε με ήχηρη φωνή την άφιξη...

«Τού ίσχυροτάτου πρίγκιπας Ροβέρτου, Κόμητος τού 'Ιερουά, στη Φαλαίς, το κέντρο της κομπετίας τους».

Κατόν ακολούθησαν μερικά λόγια για τον πατέρα του και για την ύποδοξη που οι κάτοικοι της Φαλαίς έπρεπε να κάμουν στον ευγενή γιό ένός ευγενούς πατέρα.

Στο τέλος αυτού του λόγου, μέσα σε ζητωκραυγές, εκλάπησε ένα ώραίο σμαράγδο αλυσίδα που ήπνεσε ένας φανατικός, λιγερός νέος, με μια άεστια μύτη και γαλανά διαφωρητά μάτια που έρχονταν παντού διαπεραστικά βλέμματα.

Σταμάτησε άπότομα το άλόγο του και χαίρεται με κίνησι του χεριού του το πλήθος. Οι κρυσταλλίνες φωνές των γυναικών έφτασαν σ' αυτά του και μια από τις άεστιας ματιές του πήγε πάνω από το πλήθος εις την όχηση και είδε το πρόσωπο της 'Αρλέττας που ζεχνόριζε πάνω από τ' άλλα κορίτσια.

Για ένα δευτερόλεπτο τα μάτια της συνάντησαν τα δικά του και μια έκόνα ζωγραφίστηκε στη μνήμη του που έμεινε άθικτη σ' όλη την ταραχώδη ζωή του. Μια έκόνα μιας σαγηνευτικής μορφής, πλαισιωμένης από χρυσά μαλλιά που έλαμπαν στον ήλιο, ένα γλυκό δαλ ασυρόστο στόμα, παράξενα μενεξεδένια μάτια που τον κυττάζαν σταθερά, μάλλον άγέρωχα, πριν ζαφνικά σκεπασθούν από τα μεγάλα βλέφαρα.

Ο Ροβέρτος γύρισε και μίλησε σ' ένα από τους πρώτους πολίτες που περιέμενε να τον χαίρειση.

Πές μου, είπε, ποιά είναι αυτό το κορίτσι που στέκεται πάνω από τις άλλες γυναίκες, αν κύνος άνάμεσα σ'ε κοράκια που κρούζουν.

— Έ, του είπα, μην είσαι τόσο διαστκό. Δεν είναι καμιά σουσουράδα και δε θα πείρη στην αγκαλιά σου σαν ώριμο ροδάκινο. Μπορείς να την πάρεις με τη βία, σίγουρα, όλοι μας ζέρουμε πως είσαι ο δυνατότερος άντρας της Νορμανδίας. Δεν είναι άνάγη να μάς το ζαναδείξεις. Γιατί δε δοκιμάσεις και κανούργιο ; Κύταξε να την κερδίσεις μόνος σου, όπως τραγουδούν οι τραδαδοίροι.

Τι έπαθε, 'Ιάκωβε ; ρώτησε ο Ροβέρτος κυτάζοντας τον πατέρα. «Ο ριμωτισμός ήταν πάντα ο σπουδαιότερος σκοπός σου».

Δεν ζέρω, άπάντησε ο 'Ιάκωβος σ'ε. Τό μόνο που ζέρω είναι πως έμενα μου φαίνεται πως είμαι άργονος της μοίρας. Μη με ρωτάς γιατί, άδελφε Ροβέρτο. Μη ρωτάς ποτέ ένα Τρελλό για τους λόγους του.

— Τί έπαθε, 'Ιάκωβε ; ρώτησε ο Ροβέρτος κυτάζοντας τον πατέρα. «Ο ριμωτισμός ήταν πάντα ο σπουδαιότερος σκοπός σου».

Δεν ζέρω, άπάντησε ο 'Ιάκωβος σ'ε. Τό μόνο που ζέρω είναι πως έμενα μου φαίνεται πως είμαι άργονος της μοίρας. Μη με ρωτάς γιατί, άδελφε Ροβέρτο. Μη ρωτάς ποτέ ένα Τρελλό για τους λόγους του.

— Τί έπαθε, 'Ιάκωβε ; ρώτησε ο Ροβέρτος κυτάζοντας τον πατέρα. «Ο ριμωτισμός ήταν πάντα ο σπουδαιότερος σκοπός σου».

Δεν ζέρω, άπάντησε ο 'Ιάκωβος σ'ε. Τό μόνο που ζέρω είναι πως έμενα μου φαίνεται πως είμαι άργονος της μοίρας. Μη με ρωτάς γιατί, άδελφε Ροβέρτο. Μη ρωτάς ποτέ ένα Τρελλό για τους λόγους του.

— Τί έπαθε, 'Ιάκωβε ; ρώτησε ο Ροβέρτος κυτάζοντας τον πατέρα. «Ο ριμωτισμός ήταν πάντα ο σπουδαιότερος σκοπός σου».

Δεν ζέρω, άπάντησε ο 'Ιάκωβος σ'ε. Τό μόνο που ζέρω είναι πως έμενα μου φαίνεται πως είμαι άργονος της μοίρας. Μη με ρωτάς γιατί, άδελφε Ροβέρτο. Μη ρωτάς ποτέ ένα Τρελλό για τους λόγους του.

— Τί έπαθε, 'Ιάκωβε ; ρώτησε ο Ροβέρτος κυτάζοντας τον πατέρα. «Ο ριμωτισμός ήταν πάντα ο σπουδαιότερος σκοπός σου».

Δεν ζέρω, άπάντησε ο 'Ιάκωβος σ'ε. Τό μόνο που ζέρω είναι πως έμενα μου φαίνεται πως είμαι άργονος της μοίρας. Μη με ρωτάς γιατί, άδελφε Ροβέρτο. Μη ρωτάς ποτέ ένα Τρελλό για τους λόγους του.

— Τί έπαθε, 'Ιάκωβε ; ρώτησε ο Ροβέρτος κυτάζοντας τον πατέρα. «Ο ριμωτισμός ήταν πάντα ο σπουδαιότερος σκοπός σου».

Δεν ζέρω, άπάντησε ο 'Ιάκωβος σ'ε. Τό μόνο που ζέρω είναι πως έμενα μου φαίνεται πως είμαι άργονος της μοίρας. Μη με ρωτάς γιατί, άδελφε Ροβέρτο. Μη ρωτάς ποτέ ένα Τρελλό για τους λόγους του.

«Ενας άνθρωπος κατέβηκε από το θρόνο της μεγαλύτερας Αυτοκρατορίας, που άναφέρει ή ιστορία, για το χατήρι της γυναίκας που άγαπούσε. Είπε πολύ νωρίς για να κρίνουμε αν αυτή ή χειρονομία θα έχη κανένα άποτέλεσμα στην ιστορία του κόσμου, αλλά στο παρελθόν πολλοί άνδρες μεταβολές που φαίνονται άκόμη και σήμερα. Τι θα συνέβαινε, π. χ., στην Άγγλεια αν ο Ροβέρτος, δούξ της Νορμανδίας, δεν συναντρώσε ποτέ την 'Αρλέττα, την κόρη του βυρσοδέψου της Φαλαίς ;

συνήθισε ν' άποτυγχάνη και παραγμένος δεν άκουε καθόλου το χαίρετισμο που του άπήγγελλε ο μωλινός. Όταν τελείως χαίρεται βιαστικά τους πολίτες και κάλησε προς το σπίτι που είχε έτοιμασθή γι' αυτόν.

Δεν πέρασε πολύ ώρα και ένας ίππ...

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

— Άφέντη μου, φώνας, γιατί με καταδιώκετε ;

κι' άμέσως κατάλαβε την αίτια αυτού του θυμού και χαμογέλασε. 'Ασφαλώς, ποιάς έξερει τί πίστευε γι' αυτόν. Στάθηκε μπρος της με τα χέρια έτοιμα να την αγκαλιάσουν.

— Άλλά το χαμόγελο την εξαγρίωσε. 'Ηταν ένα τρομερό χαμόγελο. Νομίζε πως θα την έπαιρνε μόλις το ζήτησε ; θα του έδεικνε !

— Όρμησε εναντίον του με μανία, κτυπώντας τον στο πρόσωπο με τα χέρια της και ή έπιθεσι ήταν τόσο άπότομη που ο Ροβέρτος ύπεκυρνωσε.

— Άλλά ή έπιση του δεν ήταν θευτική και σ'ε μια στιγμή ή 'Αρλέττα θρόνισε σκαμμένη φιλία, με τα χέρια της έβλεπε να πλάι και τα πόδια της κινούμενα νευρικά στον άέρα, ενώ ένα στόμα που χαμογέλασε τρομερά πλησίαζε στο δικό της.

— Σας μισώ ! Σας μισώ ! έφώναξε.

Τό στόμα πλησίαζε περισσότερο και στο τέλος τα χείλη του κόλλησαν στα δικά της. Τώρα μισούσε αυτόν και τον ίδιο τον έαυτό της περισσότερο γιατί αυτό το φιλή της έφερε μια γλυκεία μέθη.

Σαφνικά την άφησε και αυτή στάθηκε μπρος του άγωνιζόμενη να συνέβη. 'Όλο της το θάρρος είχε χαθή και έπεσε στο δέντρο με το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια της. Αυτός έσώπαινε για ώρα που φαίνονταν άτέλειωτη κι' όταν τέλος αυτή κύτταξε άναμεσα από τα δακτύλα της ζαφνιστάτος βλέποντας τον γονατισμένο στα πόδια της.

— Άρλέττα, τίς είπα, συγχώρησε με. Μέθυσα από την όμορφη σου και τη σεμνότητά του. Σ' άγαπά κι' ή άγάπη μου είναι δυνατότερη από μένα. Είναι το μόνο πράγμα για το όποιον μπορώ να το πώ.

— Άπλωσε τα χέρια του σ' αυτήν. 'Αλλά αν και ήταν χέρια ίκετευτικά, αυτή δεν ήταν άκόμη διατεθειμένη να τον συγχωρήσει. 'Εβαλμασε τη σεμνότητά της, αλλά αυτή ή σεμνότης την έμποδίζε να συγχωρήσει τόσο γρήγορα. Έγκλωσε τα μάτια και κύτταξε πάνω από τον ώμο της, ζητώντας λόγια. Και ή καρδιά της άναπάντικε.

Αυό άνθρωποι με γυναι σπαθιά προχωρούσαν εναντίον του, γονατισμένου Κόμη.

— Ροβέρτε, 'Ο, Ροβέρτε ! ψιθύρισε, συγχωράντας μια κραυγή που θα είδαπολύσε τους άνθρώπους που πλησιάζαν. Πρόσεχε ! Πίσω σου !

— Άισθανόμενος τον κίνδυνο, άναπήδησε πριν αυτή τελειώσει τα λόγια της. Με ένα πήδημα έφτασε πίσω από το δέντρο, τραβώντας την πίσω του. Δε φορούσε πανοπλία και δεν είχε άλλο όπλο από ένα μαχαίρι. Πριν αυτή αντίληψη τί συνέβαινε, αυτός έσπρώξε πάνω μια μικρό δέντρούκι που βρισκόταν έλπί του και το πέταξε στα πόδια των έχθρων. Έπεσαν κώμα και τα σπαθιά τους έμπλεκαν στα κλαδιά. Όρμησε εναντίον τους με το μαχαίρι του γυμνό. Η 'Αρλέττα έκλεισε τα μάτια άπεληπιμένη. Όταν όμως τα ζαναείσε ο Ροβέρτος της χαμογέλασε και το δέντρο είχε γίνει φέρετρο.

Τώρα δεν της φάνηκε άναπάντικτο το χαμόγελο κι' όταν άνοιξε την αγκαλιά του δεν άρνήθηκε να πείρη σ' αυτήν.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

— Άρλέττα, κι' ο Ροβέρτος δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο έρωας παν ήταν άλάνθινος και μετά πολλά έτη ο γιός της φλογεράς άγάπης τους έγινε γνωστός σ' όλον τον Κόσμο ως Γουλιέλμος ο Κατακτητής, ο μεγάλος Βασιλιάς που έβασε τα θεμέλια της Άγγλικής Κοσμοκρατορίας.

Δέν είχαν ἄδικο οἱ πρόγονοί μας, ὅταν ἔλε-
γαν, ὅτι κάθε κίνησις τοῦ ἀνθρωπίνου σώ-
ματος, εἶναι ρυθμός.

Ὅπως εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνικοὺς ναοὺς τῆς Τέχνης ΣΧΟΛΑΙ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΧΟΡΩΝ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΩΝ ΜΠΑΛΕΤΤΩΝ

Α΄. Ἡ Σχολὴ Ρυθμικῆς γυμναστικῆς, Ἐκφραστικῶν χορῶν καὶ Μπαλέττου τοῦ κ. ΓΡΙΜΑΝΗ, (τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου).

Πῶς δημιουργεῖται τὸ μπαλέττο τοῦ Β. Θεάτρου καὶ τοῦ Μελοδράματος

Εἰς τὸν χορὸν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς παλαιότερες ἀνθρώπινες ἐκδη-
λώσεις, ὁ πλαστικὸς χορὸς, καθὼς καὶ ὁ χορὸς τοῦ μπαλέτ-
του εἶναι ἀνθος ἀνώτερου καὶ, πρὸ παντός, καλλιτεχνικοῦ
πολιτισμοῦ. Δέν ἀρκεῖ νὰ χορεύῃ μόνον κανεὶς. Πρέπει νὰ
χορεύῃ καλὰ καὶ, χορεύοντας, νὰ ἐκφράζῃ κάτι—καὶ νὰ τὸ
ἐκφράζῃ ὅσο τὸ δυνατόν καλλίτερα, ὠραιότερα, ποιητικότερα.

Νὰ ἡ βάσις, πού ἦταν καὶ εἶναι ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς ὅλων τῶν
ἀνθρώπων τῆς κάθε ἐποχῆς, πού ἀσκολήθηκαν μὲ τὸ χορὸν.

Ἀλλὰ ἡ σημερινὴ ἐποχὴ μας, τῆς ἀναλύσεως καὶ τοῦ καθορισμοῦ
τῶν πάντων, ἐφθάσε στὸ χορευτικὸ πεδίο ἀκόμη πῶ μακριὰ ἢ—κυριο-
λεκτικότερα—δίπλα στὸν πρῶτον, τὸν ἀρχικὸν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ
τῆς καλλιτεχνίας τοῦ χοροῦ, ἔβαλε κ' ἕναν ἄλλον, ἐξ ἴσου ἀξιόλογο
καὶ οὐσιαστικὸ σκοπὸ. Εἶπε: Κάθε κίνησις τοῦ ἀνθρώπινου σώματος
εἶναι, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ εἶναι ρυθμός. Χορεύει ὁ ἄνθρωπος—δηλα-
δὴ, ἐκφράζει κάτι—ὄχι μόνον ὅταν πραγματικὰ χορεύῃ, ἀλλὰ κ' ὅ-
ταν ἀπλῶς περπατᾷ καὶ κινῆται. Καὶ μόνον ὅταν ἔχῃ συνείδησιν αὐ-
τῆς τῆς ἀληθείας, μπορεῖ τὸ ὠραῖο τοῦ σώματος νὰ τοῦ δώσῃ ἐκφρᾶ-
σιν καὶ ζωὴ, μ' ἄλλα λόγια, νὰ τὸ κάμῃ πραγματικὰ ὠραῖο.

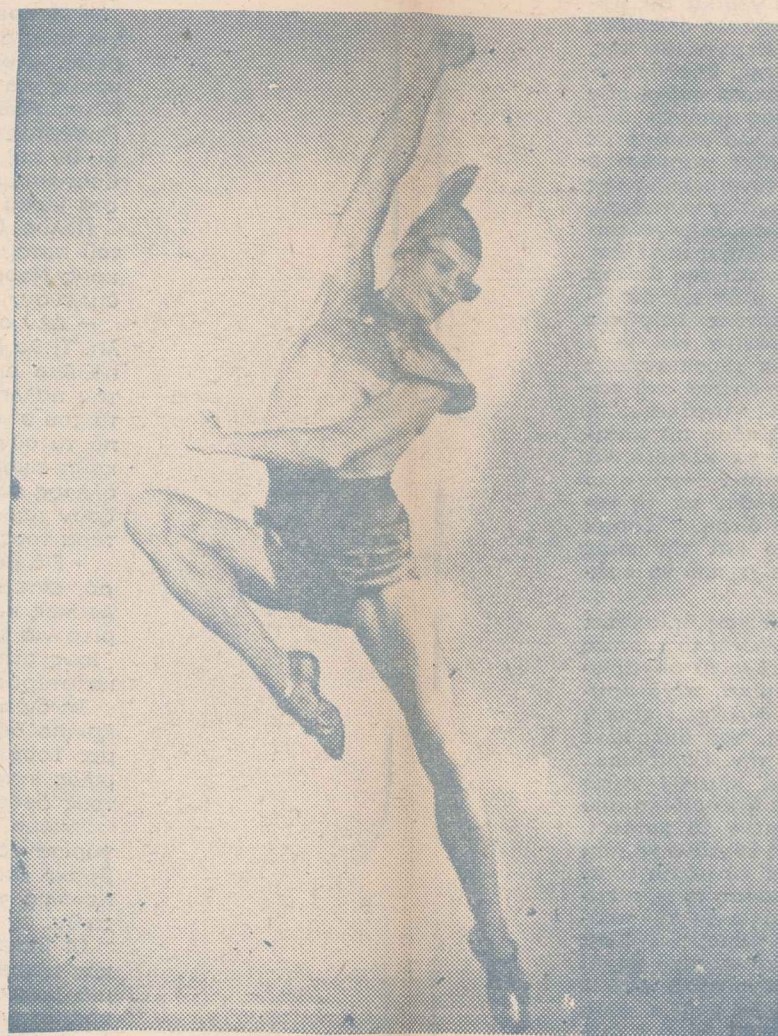
Αὕτῃ ἡ διπλὴ βάσις ἀποτελεῖ τὸ διπλὸ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τῶν ση-
μερινῶν ἀνθρώπων, πού ἀσκολοῦνται μὲ τὸ χορὸν. Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὸ
ἀκόμη δάσκαλοι μας ἀφθαστοὶ εἶναι οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τούτης τῆς
χώρας, πού εἶχαν θεοποιήσει τὸ σωματικὸ κάλλος.

Δέν πρόκειται ὅμως ἐδῶ νὰ γράψουμε μονογραφίαν περὶ χοροῦ.
Μᾶς φτάνει νὰ πούμε ὅτι τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ προσπαθοῦν νὰ πραγματο-
ποιήσουν ὅλες οἱ σχολαὶ πλαστικῶν καὶ ἐκφραστικῶν χορῶν, πού ὑ-
πάρχουν σήμερον στὸν κόσμον. Εἶναι μιὰ προσπάθεια, πού στοὺς λαοὺς
μὲ τὸν ἀνώτερον πολιτισμὸν ἔδωσε κιόλας ὠρμίους καρπούς ἀπὸ τὸ δέν-
τρο τῆς γνήσιας καὶ μόνης πραγματικῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας
καρπούς, πού τοὺς ἐγέυθησαν μ' εὐγνωμοσύνη ὅσοι εἶχαν τὴν τύχην νὰ
δοῦν τὸ περίφημον «Ρωσικὸ μπαλέττο» ἢ τὴν Ἱσιδώρα Δουγκάν ἢ
ἄλλους μεγάλους μύστες τῆς χορευτικῆς τέχνης.

Στὴν Ἑλλάδα πρὸ μερικῶν, πρὸ ἐλαχίστων ἀκόμη ἐτῶν, δέν μπο-
ροῦσε κανὲν νὰ γίνῃ λόγος γιὰ τὴν ὑπαρξὴν σχολῶν ἐκφραστικοῦ χοροῦ
καὶ μπαλέττου ἢ ἀπλῶς ἀκόμη, ρυθμικῆς γυμναστικῆς.

Ὅπως εἶναι ὅμως γνωστὸ, σήμερον ἔχουν ἀλλάξει, εὐτυχῶς, τὰ
πράγματα: Ὅχι μόνον ὑπάρχουν τέτοιαι σχολαὶ κ' ἐδῶ, ἀλλὰ εἶναι
πολλές καὶ ἐργάζονται θαυμάσια καὶ τ' ἀποτελέσματα πού πέτυχαν
καὶ κυρίως πού θὰ πετύχουν, θὰ εἶναι ἀπὸ κάθε ἄποψιν ἀξιόλογα. Γι'
αὐτὸ, μιλώντας κανεὶς γιὰ τὶς ἑλληνικὰς σχολὰς ἐκφραστικῶν καὶ
πλαστικῶν χορῶν, μπαλέττου καὶ ρυθμικῆς γυμναστικῆς, μόνον τὴ
δυσκολίαν τῆς ἐκλογῆς δοκιμάζει. Ἀπὸ ποῖα ν' ἀρχίσῃ τὸ παρουσί-
ασμα, ἀφοῦ ὅλες εἶναι καλές κ' ὅλες ἐπιδίδουν τοὺς ἴδιους καλοὺς
σκοποὺς:

Ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ γίνεται—ἢ μάλλον ἔγινε: Σᾶς παρουσιάζουμε σή-
μερον τὴ Σχολὴν ἐκφραστικῶν χορῶν, μπαλέττου καὶ ρυθμικῆς γυ-
μναστικῆς τοῦ κ. ΓΡΙΜΑΝΗ, πού ἐπιδίδει, περισσότερὸν ἀπὸ τὶς ἄλλας
σχολὰς, ἐπαγγελματικοὺς σκοποὺς. Γιατὶ στὴ σχολὴ τοῦ κ. ΓΡΙΜΑ-
ΝΗΣ εἰτοιμάζει καὶ δημιουργεῖ τὸ μπαλέττο τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου,
πού θὰ ἀποτελέσῃ καὶ τὸ φυτώριον, νὰ πούμε, τοῦ Ἑθνικοῦ Μελοδρά-
ματος, ὅταν τὸ δνείρο αὐτὸ τῶσαν γενεῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν γί-
νῃ μιὰ μέρα πραγματικότητα.

Ὁ κ. Γριμάνης σ' ἕνα χορὸ τοῦ

μναστικῆς τοῦ κ. Γριμάνη, πού ἐπιδίδει, περισσότερὸν ἀπὸ τὶς ἄλλας
σχολὰς, ἐπαγγελματικοὺς σκοποὺς. Γιατὶ στὴ σχολὴ τοῦ κ. ΓΡΙΜΑ-
ΝΗΣ εἰτοιμάζει καὶ δημιουργεῖ τὸ μπαλέττο τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου,
πού θὰ ἀποτελέσῃ καὶ τὸ φυτώριον, νὰ πούμε, τοῦ Ἑθνικοῦ Μελοδρά-
ματος, ὅταν τὸ δνείρο αὐτὸ τῶσαν γενεῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν γί-
νῃ μιὰ μέρα πραγματικότητα.

Ποῖός εἶναι καὶ τί ἔχει κάμει μέχρι τώρα ὁ κ. Γριμάνης δέν εἶναι
καμιὰ νομίζουμε ἀνάγκη νὰ τὸ πούμε. Ποῖός δέν τὸν ἐθαύμασε στὸ
Βασιλικὸ θέατρο; Καὶ ποῖός δέν ἔμαθε μὲ ἱκανοποίησιν τὶς ἐξαιρετι-
κὰς ἐπιτυχίες, πού ἐσημείωσε, πρὸ μερικῶν μηνῶν, στὸ διεθνὲς φεστι-
βάλ χοροῦ, πού ἔγινε στὴ Γερμανία;

Ἀπὸ τέτοιον δάσκαλον, λοιπόν, εἶναι φυσικὸ νὰ περιμένουμε ὅτι θὰ
ἔχουν μαθήτριες, δηλαδὴ χορεύτριες, πού νὰ δικαιολογοῦν τὸν τίτλον
αὐτὸν—πού νάσαι χορεύτριες. Καὶ πραγματικὰ, ἀπὸ ὅσα μᾶς ἔχει
παρουσιάσει μέχρι σήμερον ὁ κ. Γριμάνης ἡ ἐλπίδα μας αὕτη φαίνεται
ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ: Ὅτι θὰ δοῦμε, ἐπὶ τέλους, εἴτε στὸ θέατρο,
εἴτε στὸ Μελοδράμα μπαλέττο καὶ ἐκφραστικούς χορούς, πού ὄχι νὰ
μὴ καταστρέφουν τὸ ἔργο, ἀλλὰ νὰ τὸ συμπληρῶνουν καὶ νὰ ἀποτε-
λοῦν ἀναπόσπαστο μέρος τοῦ.

Ἀπὸ τὸν κ. Γριμάνη καὶ τὴ σχολὴν τοῦ περιμένουμε ἀκόμη περισ-
σότερα: Ὁ χορὸς, ὁ χορὸς τοῦ μπαλέττου, ὁ πλαστικὸς καὶ ὁ ἐκφρα-
στικὸς χορὸς, εἶναι τέχνη αὐθόρακτη, πού θέλει καὶ μπορεῖ νὰ ἐκφρά-
σῃ μὲ τὰ δικά του ἐκφραστικὰ μέσα, ὅτι καλύτερο καὶ ὠηλότερο
νοιώθει ὁ ἄνθρωπος. Στὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, πού
ἀποτελεῖ τὴν ἀνώτερην ἐκδήλωσιν τῆς μεγάλης χορευτικῆς τέχνης, τεῖ-
νει, φυσικὰ, καὶ ὁ κ. Γριμάνης μὲ τὴ σχολὴν τοῦ καὶ τὶς πολυπληθεῖς
μαθήτριές του.

Ἄμποτε νὰ πετύχῃ. Καὶ θὰ πετύχῃ: Ὅταν προχθὲς στὴ μεγάλη
αἴθουσα τοῦ στούντιο τοῦ ἐλλέπαμε τὶς μαθήτριές του νὰ πετοῦν σχε-
δὸν μὲ τὸ ρυθμικὸ ἀκομπανιαμέντο ἐνὸς πιάνου—νὰ πετοῦν καὶ νὰ
τιτιβεῖουν, σ' ἀλήθεια, σὰν τὰ πρὸ χαριτωμένα πουλιὰ τοῦ κόσμου—
ἡ προσδοκία αὕτη ἔγινε θεσφατική.

Ὁ κ. Γριμάνης ἔχει ἀπὸ τώρα ἐτοιμάσει στὴ Σχολὴν τοῦ ἕνα μπα-
λέττο, τὸ καλύτερο πού ἔχει ποτὲ ἐμφανισθῇ σ' ἑλληνικὴ σκηνή. Τὸ
πιστοποιοῦν αὐτὸ καὶ οἱ παλαιότερες ἐμφανίσεις τοῦ κ. Γριμάνη καὶ
τῆς Σχολῆς του.

Ἡ δουλειὰ ὅμως, τοῦ μοναδικοῦ μας χορευτοῦ καὶ χορογράφου
αὐτοῦ δέν περιορίζεται, ὅπως εἶπαμε, μόνον στὴ δημιουργίαν ἐνὸς μπα-
λέττου ἐκφραστικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν χορῶν. Στὴ σχολὴν τοῦ φοι-
τοῦν πάμπολλοι νέοι καὶ νέες, εἴτε γιὰ νὰ κάμουν ἀπλῶς ρυθμικὴ γυ-
μναστική—πού ἐξευγενίζει τὶς γραμμὰς τοῦ σώματος καὶ δίδει καλ-
λιτεχνικὴν ἐκφραστικότητά στίς κινήσεις του—εἴτε γιὰ νὰ γίνουν χο-
ρευταὶ καὶ χορεύτριες.

Ἔτσι στὴ Σχολὴν τοῦ κ. Γριμάνη καλλιτεργεῖται, κυρίως τὸ φυτώ-
ριο τῶν αἰριανῶν χορευτῶν καὶ χορευτριῶν μας, ἀπὸ τοὺς κλασί-
κούς λεγομένους χορούς, τοὺς ὁμαδικούς, μέχρι τῶν καλλιτεχνικῶν
χορῶν—φυτώριον, πού ἀργὰ ἢ γρήγορα δέν μπορεῖ παρὰ νὰ χρησιμο-
ποιηθῇ στὸ θέατρο καὶ στὸ μελοδράμα. Καὶ ἀπὸ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀ-
πόψεως ὁ σκοπὸς τῆς σχολῆς τοῦ κ. Γριμάνη εἶναι ἀξιόλογος καὶ οὐ-
σιαστικός. Καὶ πρέπει ὅλοι μας νὰ εὐχόμεθα νὰ πετύχῃ.

Τὸ ὠραῖο σῶμα εἶναι πραγματικὰ ὠ-
ραῖο, μόνον ὅταν ἐκφράζει κάτι ἐν
κάθε κίνησιν τοῦ.

Μία ἀπὸ τὶς καλύτερες μαθήτριες τοῦ κ. Γριμάνη: Ἡ δὲς Πιπίτα Λαυτινιώτου σὲ μιὰ ἐκφραστικώτατη χορευτικὴ στάσιν τῆς.

Ἐνα χαριτωμένο σύμπλεγμα μερικῶν μαθητριῶν

Ἐνα χορευτικὸ γύμνασμα τοῦ μπαλέττου τῆς Σχολῆς

Μερικὲς ἀπὸ τὶς μαθήτριες τῆς Σχολῆς τοῦ κ. Γριμάνη, τοῦ μπαλέττου τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, αἱ δνίδες Βαρδα-
γιάννην, Σισμάνογλου, Παυλόκα, Καφαδάκη, Μπράντ, Θωμά, Νικηφόρακη, Ἰορδανίδου, Ἀθανασοῦλα καὶ Βούλγαρη.

Τὸ πρῶτο βῆμα...

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ
— ΤΡΑΓΟΥΔΙ —
ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ
— ΡΩΜΑΝΤΖΟ —
ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Βέρθερος άναμπε τη Σαρλότα—μία ύπεροχη ψυχή, παντρεμένη με τον Άλ-
βέρτο—που τόν θεωρεί σαν άδελφό της.
Κι' αφού τράβηξε, μένοντας μαζί τους,
χίλια θάνατα από το αίσθημά του, που
δεν πρόκειται νάχη άπάντησι, φεύγει για
τι διπλωματική του θέσι, με δάκρυα στα
μάτια και με πόνο στην καρδιά. Έκει έκει
νά και η' ένα πρεσβευτή λευτολόγο και
οκολοαστικό και γράφει στο φίλο του: Εί-
ναι βάσανο νάχη κανείς να κάνει με τε-
ταίο άνθρωπο. Μη μπορούντας να υποφέρει
το περιβάλλον, υποβάλλει την παραίτησή
του, ή οποία γίνεται δεκτή, και γυρίζου-
τας πάλιν από τον πόνο, που τον έγνιθηκε.
Έκει πληροφορείται πως ένας νέος άν-
θρωπος από τη κυρία του, γιατί της έπε-
τέθηκε και, όταν τόν βρήκει, του μολώνει
ότι κι' αυτή το σκέυκε άφορη.

13

— "Ο! τόσο έθνημονος είναι ο άν-
θρωπος, ώστε και κεί που έχει πραγμα-
τική βεβαιότητα για την ύπαρξή του, έ-
κει όπου ή παρουσία του κάνει ή μόνη
λαβήν ή έντύπωση, στη νύκτι, στη συ-
νική των άναμπεμένων του, κι' εκεί ή
κόμη είναι μοιραίο να σβένεται, να κά-
νεται και μάστιγα τόσο γοργά.

21 Οκτωβρίου

Πολλές φορές μούρκεται να σκίσει το
σπίθας μου, να σπάσει το κεφάλι μου,
γιατί τόσο λίγο μπορεί ο ένας άνθρωπος
για τον άλλο. "Αχ! ή την άγνητή, τη χαρά,
το θάλασσο και την ευτυχία που ενώ δεν
έχω δε θα μου τις δώση ο άλλος και με
μία καρδιά μεστή ευδαιμονία δε θα κά-
νω ευτυχισμένο τόν άλλον που κρύος
κι' αδύναμος στέκεται μπροστά μου."

Βράδυ

"Έχω τόσο πολλά και το αίσθημά μου
γι' αυτή τα καταρρέει όλα" έχω τόσο
πολλά και χωρίς αυτή όλα μου φαίνονται
τίποτε.

30 Οκτωβρίου

"Αν έκαστο φορές, ίσως τώρα δε θρό-
νηκα στο σημείο να ριχτώ στο λαίμο-
γος της! Ο μεγάλος θεός ζέρει τι πά να
γίη, να βλέπει κανείς τόσες χάρες, να
περνούν μπροστά του και να μη μπορεί
να τις άρπάξη" κι' όμως το άρπαγμα εί-
ναι ή φυσικότερη ροπή των ανθρώπων.
Τα παιδιά δεν ζητούν ν' άρπάξουν, ό-
τι πέφτει στις αισθήσεις τους; Κι' ενώ;

3 Νοεμβρίου

Ο θεός το ζέρει! τόσες φορές πέ-
φτω να κοιμηθώ με την επιθυμία, κάπο-
τε μάλιστα με την ελπίδα, να ή μάστα
ζητηνός πείδι' και το πρην άνοιγναι τα μά-
τια μου, ζανάβλεψν τόν ήλιο κι' είμαι
δυστυχισμένος. "Ο! ή να μπορούσα να-
μουν παράδεισος άνθρωπος, να μπορού-
σα να ρίξω την αίτη στον καιρό, σ' έ-
ναν τριτο, σε μία άποτυχημένη ή νικη-
ρησι, έτσι το άδύνατο βάρος της δύ-
σθυμίας θα μου φαίνονταν μέση. Άλλοι-
μονό μου αισθάνονται πολύ καθαρά πως
το φατίξω είναι μόνον δικό μου—φά-
τιξο; όχι! "Ας είναι, ή πηγή κάθε δυ-
στυχίας είναι κρυμμένη μέσα μου, ό-
πως άλλότε ή πηγή κάθε ευδαιμονίας.
Δέν είμαι ο ίδιος που άλλοτε γεμάτος
αισθητικά πετούσε, που κάθε βήμα του
άκολουθούσε ένας παράδεισος, που μία
καρδιά είχε για ν' άγκαλιάζει μ' άγά-
πη όλόκληρο κόσμο; Κι' αυτή ή καρ-
διά είναι τώρα πεθωμένη, δέν την ζε-
χειλίζουν πείρα πεθωμένοι, δέν την ζε-
χουν στεγνώναν κι' οι αισθήσεις μου, που
πείρα δέν έμψυχώνονταν από δάκρυα ά-
νακουφιστικά, μου ρυτιδώνουν περιτ-
ρομα το μέτωπό μου.

Υποφέρω πολύ, γιατί έχασα ό,τι ήταν
ή μόνη χαρά της ζωής μου, την άγα-
πώδότηρία δύναμι που μ' αυτή έπλησα
κόσμος γύρω μου! πάει! —"Όταν άπ' το
παράθυρό μου κυττάω έξω το μακρινό
λόφο, πως ο πρωϊνός ήλιος σκορπίζει ά-
πό πάνω του την καταχνιά και φωτίζει
το παυκό βάθος της κοιλάδας, κι' ο γα-
λινεμένος ποταμός μέσ' άπ' τις ζευφύ-
λες ήπες του φερόδωκεν προς έμέ-
να—ό! όταν ή ελπίδα αυτή που στέ-
κεται μπροστά μου χωρίς ψυχή, σε μία
βερνικωμένη εικόνα κι' όλη αυτή ή νο-
σησία μου μπορεί να τρομπάρη στο λογι-
σά μου ούτε μία σταγόνα ευτυχίας άπ' την
καρδιά κι' ο κακόμοιρος άνθρωπος
στέκεται κατά πρόσωπο του θεού σε μία
βρύση που στέρεψε, σαν ένας κάδος ά-
δειασμένος!

Πολλές φορές ριχτικά χάρου και πα-
ρακάλεσα το θεό για δάκρυα, όπως ο
γεωργός για βροχή, όταν ο ούρανός εί-
ναι μολυβένιος από πάνω του και γύρω
του ή γή διψασμένη.

"Αλλά άχ! το αίσθάνομαι, ο θεός δε
δίνει βροχή και λιακάδα στις φανερές
ικεσίες μας" κι' οι καιροί εκείνοι, που ή
ανάμνησι τους με τυραννεί, γιατί άλλο-
τε ήταν τόσο ευτυχισμένοι παρά μόνο
γιατί με υπομονή καρτερούσε το πνεύ-
μα του και με καρδιά μεστή ευγνώμι-
σύνη δέχονταν την άγαλλίασι που εξέ-
κυνε από πάνω μου.

8 Νοεμβρίου

Με μάλωσε για τις παρεκτροπές μου,
άχ! με τόσο έρασιόπτητα! Τις πα-
ρεκτροπές μου, πως κάποτε από ένα
ποτήρι κρασί παρασύρομαι και πίνω ό-
λοκληρή υποτίλεια. —Νά μην το ζανακάνε-
τε! είπε, να συλλογίζεσθε τη Σαρλό-
τα! —Νά συλλογίζεσθε! είπα γώ, είναι
ανάγκη να μου πείτε αυτό; Συλλογιζό-
μαι—όχι, δε συλλογίζομαι. Είστατε πάν-
τα στην ψυχή μου, σήμερα κατεβήκαμε
στο μέρος όπου προκτές κατεβήκαμε
άπ' τ' αμάξι....—Εκείνη άλλαζε τότε κου-
βέντα, για να μη μ' άφρη να προκί-
θω. Πολυαγαπητέ μου, είμαι χαμέ-
νος! μπορεί να με κάνει ό,τι θέλει.

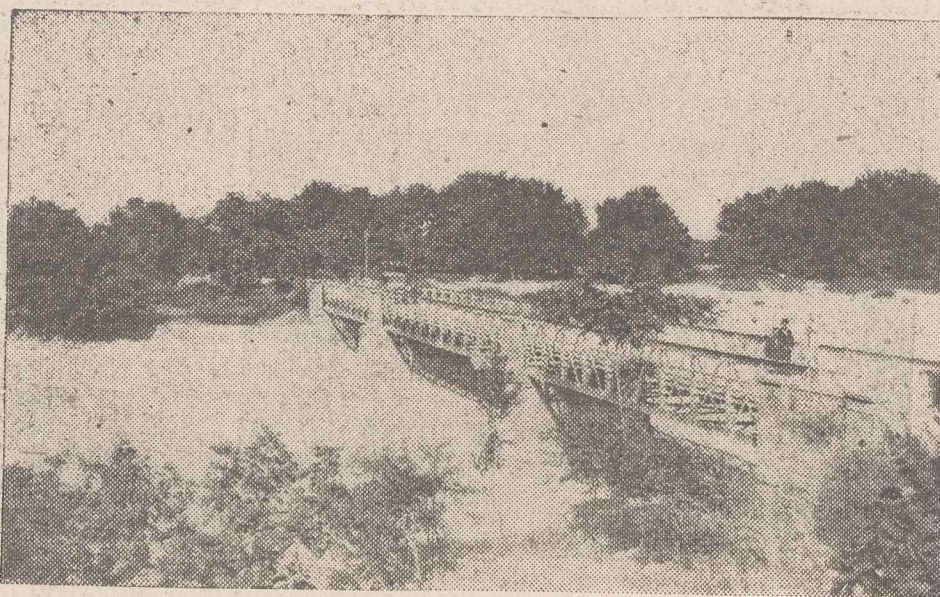
15 Νοεμβρίου

Σ' εύχαριστώ, Γουλιέλμο, για το έν-
καρδιο ένδιαφέρον αν', για την καλόδο-
γη συμβουλή σου και σε παρακάλε-
ω μην άνηυχης. Άσε με να τραβώ τα
θάνατά μου, παρ' όλο τόν άποκαμώ μου
έως άκόμα άρκετή δύναμη για να θαστέ-
ζω. Τιμή τη θρησκεία, αυτό το ζέρεις,
αισθάνομαι πως ζωονέει μερικά λιαριά
διψασμένα, άποκαμμένα. Μόνον—μυ-
νός! μπορεί να με κάνει ό,τι θέλει.

21 Οκτωβρίου

Αισθάνεται τί υποφέρω. Σήμερα το
βλέμμα της μου πέρασε μέσα και μέσα
της καρδιά. Τη βρήκα μοναχή δέν έ-
λεγα τίποτε κι' αυτή με κυττούσε. Και
δέν εδλάει πείρα σ' αυτή τη χαριτωμέ-
νη όμορφη, ούτε πείρα σ' αυτή τη χαριτω-
μένη πνεύματος' όλ' αυτά είχαν χαθεί
άπ' τα μάτια μου. "Ένα άπείρος έδει-
σώτερο βλέμμα έπιδρούσε άπάνω μου,
γεμάτο έκφρασι από θερμότητα ένδια-
φέρον, από γλυκύτητα συμπόνια. Γιατί
να μην έχω το δικαίωμα να πέσω στα
πόδια της; γιατί να μην έχω το δικαίω-
μα να της άπαντήσω, κρεμασμένος άπά-
νω της, με χίλια φιλήματα; "Έτρεξε να κα-
ταβήγνι στο πιάνο της και με γλυκεία σι-
γή γέμισε ή μυστική της καρδιά. Πείρα
δέν είχα το δικαίωμα να της άπαντήσω
κι' άλλο παρά μοιραίο μου γινάμματα που
να εξαντλή το μέτρο του, ν' άδειάζει ό-
λο του το ποτήρι. —Κι' αφού το ποτήρι
ήταν πικρό στ' ανθρώπινα χείλη του έ-
πουράνιου θεού γιατί να κάνω έμέ-
να μεγάλο και να προσποιηθώ πως μου εί-
ναι γλυκό; Και γιατί να ντραπώ αυτή
τη φορική στιγμή που όλο το είναι μου
τρέμει άνάμεσα ζωής κι' άνυπαρξίας, που
το παρελθόν λάμπει σαν άστραπή ά-
πάνω από τη ζοφερή άλυσση του μέ-
λλοντος κι' όλη γύρω μου βουλιάζουν
και λανός μου χάνεται ο Κόσμος; Αυτή
δέν είναι ή φωνή του άρημένον στον
εαυτό του, του στερεμένου τόν έαυ-
τό του, του άσταιμάττηνα γκρεμιζόμενου
πλάσματος, να ούρλιαξη στα εσώτατα
βάθη των μάτια σπαταλμένων δυνάμε-
ων του; Θεέ μου! ήνα τι με έγκατέλει-
πες; Και πρέπει λοιπόν να ντραπώ έμέ-
να το πουνάζω, πρέπει να δειλιάσω αυτή

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΦΥΣΙΚΕΣ ΚΑΛΟΝΕΣ

Μικρογραφική άποψις της γεφυρας της ώραιας πόλεως Ίσταςίας

τη στιγμή, αφού δέν ζέφυγε άπ' αυτό ο
κυλών τούς ούρανούς ώσει δέρεσις;
21 Νοεμβρίου

Δε βλέπει, δέν αισθάνεται πως έτοι-
μάζει ένα δηλητήριο που θα μάς χάσει.
Αυτή και μένα" κι' έγώ στραγγίζω όλος
δηλητήριο την κόψη που γιά καταστρο-
φή μου μου δίνει. Τι να μου κάνει το
ευγενικό βλέμμα που συνάμ—συνάμ—
—όχι, όμως κάπου—κάπου, μου ρίχνει! ή
προθυμία που δέχεται την άθέλητη
δήλωση του έρωτά μου; ή συμπόνεια
των βασάνων μου που ζωγραφίζεται στο
μέτωπό της;

Χτές, όταν έφευγα, μούδωσε τα χέ-
ρα της κι' είπε: "Αντίο αγαπητέ Βέρθερε!
—Αγαπητέ Βέρθερε! "Ήταν ή πρώτη
φορά που μ' έλεγε αγαπητό και το αι-
σθητικά ως το μεδούλι των κοκκαλών.
Τίποτα και το ζανάνα έκαστο φορές και
χτές τη νύκτα όταν ήγνιασα να κοιμη-
θώ και φλυαρούσα μέσα μου και τούτο
και τάλλο, ζέφωνησα έτοι με μιάς: κα-
λή νύκτα, αγαπητέ Βέρθερε! Κ' ύστερα
γέλασα μόνος μου με τόν έαυτό μου.

22 Νοεμβρίου

Δε μπορεί να προσευχθώ στο θεό:
άφρασε μου πην! κι' όμως συνάμ ή νο-
μική δική μου. Δε μπορεί να προσευχθώ
κι' δώσωμ πην! γιατί άνίκη σ' άλ-
λον. Άστειεύομαι με τούς πόνομους μου
άν έπαυα να το κάνω, θα βλέπατε μία
λαίτεια από αντίθεσις.

24 Νοεμβρίου

Αισθάνεται τί υποφέρω. Σήμερα το
βλέμμα της μου πέρασε μέσα και μέσα
της καρδιά. Τη βρήκα μοναχή δέν έ-
λεγα τίποτε κι' αυτή με κυττούσε. Και
δέν εδλάει πείρα σ' αυτή τη χαριτωμέ-
νη όμορφη, ούτε πείρα σ' αυτή τη χαριτω-
μένη πνεύματος' όλ' αυτά είχαν χαθεί
άπ' τα μάτια μου. "Ένα άπείρος έδει-
σώτερο βλέμμα έπιδρούσε άπάνω μου,
γεμάτο έκφρασι από θερμότητα ένδια-
φέρον, από γλυκύτητα συμπόνια. Γιατί
να μην έχω το δικαίωμα να πέσω στα
πόδια της; γιατί να μην έχω το δικαίω-
μα να της άπαντήσω, κρεμασμένος άπά-
νω της, με χίλια φιλήματα; "Έτρεξε να κα-
ταβήγνι στο πιάνο της και με γλυκεία σι-
γή γέμισε ή μυστική της καρδιά. Πείρα
δέν είχα το δικαίωμα να της άπαντήσω
κι' άλλο παρά μοιραίο μου γινάμματα που
να εξαντλή το μέτρο του, ν' άδειάζει ό-
λο του το ποτήρι. —Κι' αφού το ποτήρι
ήταν πικρό στ' ανθρώπινα χείλη του έ-
πουράνιου θεού γιατί να κάνω έμέ-
να μεγάλο και να προσποιηθώ πως μου εί-
ναι γλυκό; Και γιατί να ντραπώ αυτή
τη φορική στιγμή που όλο το είναι μου
τρέμει άνάμεσα ζωής κι' άνυπαρξίας, που
το παρελθόν λάμπει σαν άστραπή ά-
πάνω από τη ζοφερή άλυσση του μέ-
λλοντος κι' όλη γύρω μου βουλιάζουν
και λανός μου χάνεται ο Κόσμος; Αυτή
δέν είναι ή φωνή του άρημένον στον
εαυτό του, του στερεμένου τόν έαυ-
τό του, του άσταιμάττηνα γκρεμιζόμενου
πλάσματος, να ούρλιαξη στα εσώτατα
βάθη των μάτια σπαταλμένων δυνάμε-
ων του; Θεέ μου! ήνα τι με έγκατέλει-
πες; Και πρέπει λοιπόν να ντραπώ έμέ-
να το πουνάζω, πρέπει να δειλιάσω αυτή

26 Νοεμβρίου

Καμία φορά λέω στον έαυτό μου:
ή μοιραίο σου λέει ταίρι! καλοτύχιζε
τους άλλους σαν ευτυχισμένους—έτσι
δέν τυραννιθήκε άκόμα κανείς. "Επειτα
διαδάζω κανένα παλιό ποιητή και μου

φαίνεται πως διαδάζω στην καρδιά μου.
"Έχω τόσο πολλά να υποφέρω! "Α! ύ-
πηρεζαν λοιπόν πριν από μένα άνθρωποι
τόσο δυστυχείς;

30 Νοεμβρίου

Ποτέ, ποτέ δε θα ζανάρθω στον έαυ-
τό μου! ή που κι' άν πάμ μ' άπαντα έ-
μ' άνασσεια που με σαστίζει. Σήμερα ή
δ' ή μοιρα! ή! "Ανθρωπότης!.....

Κατά το μεσημέρι πεπατούσα κον-
τά στον ποταμό, δέν είχα καθόλου όρε-
ξι να φάω. "Ερμήμ παντού" άπ' το δουνό
φωσούσε ένας ύγρος κρύος νοτιάς και
τά σταχτιά σύννεφα της βροχής σέρ-
νονταν μέσα στην κοιλάδα. "Από μα-
κριά ξεχωρίζω έναν άνθρωπο με πρά-
σινα κακοχρυσισμένο παντοφύρι που γλι-
στρούσε ανάμεσα στους βράχους και
φαίνονταν πως μάζευε χόρτα. "Όταν
πλησίασα κι' έκείνος άκούγοντάς το θό-
ρυθο πούκανα έστράφη προς έμένα, εί-
δα μία πολύ ένδιαφερόντα φυσιογνωμία,
που το κύριο χαρακτηριστικό της ήταν
ένα σιωπηλό πένθος, κατά τ' άλλα όμως
έδεικνε ντόμπρα κι' άγαθή ψυχή! τ' α-
μαύρα του μαλλιά ήταν καρφωμένα σε
δυο μπουκάλες και τα πίσω πλεγμένα σε
χοντρή πλεξίδα κρέμονταν στην πλάτη
του. "Επειδή το ντύσιμό του έδεικνε άν-
θρώπο από κατήχητη τάξη, νόμισα πως
δε θα του κακοφαινόταν που πρόσεχα
τη δουλειά του και γι' αυτό τόν ρώτησα
τι γύρευε.—Γύρευε, μου άπάντησε μ' έ-
να θαύ άναστεναγμό, λουλούδι και δε
βρίσκα κανένα.—Νά δέν είναι κι' έποχή
τους τώρα, είπα γώ χαμογελάοντας.—"Υ-
πάρχουν τόσο πολλά λουλούδια, είπε,
καταφορίζοντας προς έμέ.

Στο περιβάλλο μου υπάρχουν τριαντά-
φυλλα και άνιόκλημα δυο λογιών, το έ-
να μου τούδωσε ο πατέρας μου, μεγαλώ-
σων σαν άγριοδένδρα" δυο μέρες τώρα
φάχνω και δε μπορώ να βρω. "Έκει ύ-
πάρχουν λουλούδια όλονχρονής, κίτρινα
και γαλάζια και κόκκινα κι' οι Κενταυρί-
δες κάνουν ένα ώραιό λουλουδάκι. "Ε-
δε δε βρίσκω τίποτε.—Παρατήρησα κάτι
μυρμιγκάδες στο ύψος του κι' γι' αυτό
το λουλούδι.—"Ένα παράξενο σπασιμω-
κό χαμόγελο ζάρωσε το πρόσωπό του.—
"Αν θέλατε να μη με προσδοκώ, εί-
πα, βάζοντας το δάκτυλό άπάνω στο στόμα
υποσέκασθε στην άγνητη μου ένα μπου-
κέτο.—Αυτό είναι ώραιό, είπα.—"Ο! ή, εί-
πε, έκείνη έχει πολλά φράγματα, είναι
πλούσια.—Κι' όμως τις άρέσει τα μπου-
κέτο σου, παρατήρησα.—"Ο! ζανάβε, έ-
κείνη έχει διαμνιτικά και μία χρυσή
κορώνα.—Και πως τη λένε.—"Αν ήθελε
το Γενικό Συμβούλιο, άποκρίθηκε, να
με πληρώση, θαμουν άλλος άνθρωπος!
Ναι, υπήρξε καιρός που στεκόμουν πο-
λύ καλά. Τώρα πείρα με μένα! Είμαι
μόνος.—"Ένα ύγρο βλέμμα κατά τόν ού-
ρανό το είπε όλο.—"Υπάρχει λοιπόν ευ-
τυχισμένος; ρώτησα.—"Αχ! ή θέλω να
ζανάμουν ό,τι ήμουν, τότε. "Ημουν τό-
σο ευχαριστημένος, τόσο ευθύμος, τό-
σο ζέγωνισατος όπως το φάσι στο νερό.
—"Ερρίκο! φώναξε μία γρήν γυναικα
που έρχόταν προς έμάς, που είσαι, σ'
άναζητήσεμ παντού, έλα να φάμε! —
Είναι παιδί σας; ρώτησα πηγαίνοντας
προς αυτή.—Μάλιστα, είναι το δυστυ-
χημένο μου το παιδί! Ο θεός μου φώ-
τισε βαρύ σταυρό.—"Από πότε είν' έ-
τσι; ρώτησα.—Τόσο ήσυχος, είπε, είναι
μόνον έδώ κι' έξη μήνες. Δόξα νάχη ο
θεός, που σταμάτησε κεί το κακό, προ-
πότερα ήταν μανιακός.—Έναν όλόκληρο
χρόνο, τόν είχαν άλυσοδεμένο στο
φρενοκομείο. Τώρα δέν πειράζει κεί-
νένα, μόνο που έχει να κάνει πάντα με
Βασιλινάδες και μ' Αυτοκράτορες. "Ή-
ταν ένα καλό ήσυχο παιδάκι που με
συντηρούσε, το όμορφο χέρι του έγρα-
φε—και με μιάς γίνεται μελαγχολικός,
τόν έπιασε ένας φοβερός πυρετός, έ-
λεπα μανία και τώρα είναι όπως τόν
βλέπετε. —Αν σάς διηγιόμουν, κυρίε.....
"Εκοίμη το ρίμα, τών λόγων της με
την έρώτησή μου, και ή καρδιά ήταν έκεί-
νος που κοιναίται πως ήταν τόσο ευτυ-
χιμένος, τόσο ευχαριστημένος;

—"Ο τρέλλος! ζεφώνισσε χαμονεών-
τας συμπνετικά, έθελαι να ήη τόν και-
ρό που ήταν μανιακός, γι' αυτόν καυ-
χίστα πάντα" είναι ο καιρός που ήταν
στο φρενοκομείο, που δέν καταλάβαινε
τίποτε.

Τα λόγια αυτά πέρασαν άπάνω μου σαν
κεραυνός, της έδωλα ήλια χρήματα στο
χέρι και την άφρα τρέχοντας.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Η συνέχεια.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΛΔΑΙΑΝ

ΕΥΡΗΜΑΤΑ

5.000 έτών

ΕΙΣ ΤΟΥΣ "Τάιμς" του Λονδίνου δημ-
οσιούνται λεπτομέρειαι περί των νέων
άρχαίολογικών εύρημάτων εις το ύψος
της Χαλδαίας. Τάς έρευνάς ένεργούν
άπό κοινού το Βρετανικόν Μουσείον
και το Μουσείον του Άμερικανικού Πα-
νελιού της Πενσυλβανίας. ΕΙΣ ΤΟ
περί ό το λόγος άρρουν περιγράφοντα
τά εύρηματα του παρελθόντος Δεκεμ-
βρίου. Αί άνασκαφαι έν τώ μεταξύ έξο-
κολουθούν.

ΕΙΣ ΤΟ τέμνος του Ναβουχοδονόσο-
ρος άνασκαφαι πυλών, όστις προσοίδει
νέαν δώμας μορφήν εις τόν ναόν, ό ό-
ποιος έχει κτισθί περί το έτος 2.300 π.
Χ. Ούτω πως συμψηφιστάς το όλον κτί-
ριον του ναού τούτου όστις είναι βέ-
βαιον ότι ήτο άφιερωμένος εις την θεάν
Σελήνην. "Εν μίλιον περίπου πέραν της
Ιεράς του τέμνους περιοχής άνασκα-
φαι μεγάλη αίθουσα, ή όποια θα έχρησι-
μευεν ως αίθουσα άκρόασιως, κτισθείσα
ύπό του Βασιλέως Σινιδίνου περί τήν
2.000 π. Χ. Το κτίριον τούτο είναι ά-
ξιοσημείωτον άρχιτεκτονικώς, διότι δει-
κνύει ότι είχε θωλήνην και τοξοειδή σκε-
λην, πρώτην φοράν συναντήσιν εν
τοιαύτης έποχής κτίρια. Φαίνεται όμως
ότι το είδος της άρχιτεκτονικής αυτής
ήτο πολύ ένυρως γνωστόν εις την Χαλ-
δαίαν, διότι και εις άλλα ιδιωτικά κτίρια
άνασκήσαν θύρας με τας άνα πλευράς
τοξοειδείς και τάρι κυλινδροειδείς.

Κατά τας άνασκαφάς του 1922—23 αί
εργασίαι εις τόν ναόν του θεού και της
θεάς Σελήνης είχαν περιορισθί μέχρι
του πλακοστρώματος του Ναβουχοδονό-
σορος, αλλά κατά τας άνασκαφάς του
παρελθόντος Δεκεμβρίου άνασκαφον
αί πλάκες αύται και άπεκαλύφθησαν τά-
φοι της περιόδου του Βασιλέως της Βα-
βυλωνος Μαρδοκουνάδιναχ (1117—1100
π. Χ.), φέροντες έπιγραφάς άναφερό-
σας ότι ο Βασιλεύς συνάμ έπισκέπτετο
τά μέρη έκείνα και διάταξε την οικοδό-
μουν των κτιρίων και τών Νεκροταφείων.
Το γεγονός ότι απαντάς οι άρχαίοι
Βασιλείς της Βαβυλωνος έδιδον προσο-
χήν τήν εις την περιοχήν ταύτην δει-
κνύει ότι ο Μαρδοκουνάδιναχ έκαμνε
τάς έπισκέψεις διά λόγους πολιτικούς,
διά να έλκύον την δημοτικότητα των
κατοίκων προκειμένου να τούς ζήτην ή-
λικουρίαν εις τούς προς τούς Άσσυ-
ρίους πολέμους, όστινες έπέφεραν και
τήν πτώση της Βαβυλωνος επί της βα-
σιλείας αύτού.

Υπό το αυτό πλακόστρωτον άνευρέ-
θησαν άντικείμενα μεγίστης καλλιτεχνι-
κής αξίας. Μία ήθη εξ έλεφαντόδοντος,
άριστος τέχνης, μ' έπιγραφην Φοινικι-
κήν, άφιερωμένη προς την θεάν Άστάρ-
την, συμπλήρουν με την έπιτύπουν
θεάν Νιν-Καλ, την θεάν Σελήνην. Άνευ-
ρέθησαν προοτι και όλόκληρος συ-
σκευασία καλλυμμένη εξ έλεφαντόδον-
τος, την όποιαν θα έζέλευσε και ή δα-
σκαλεινός σπηλαινή Παρισηνή, ή άνο-
ράζουσα τα κοσμικά της άντικείμενα
εις την "Ρου ντε λα Παλ". Άποτέλει
την ή συσκευασία, ή τή συνέρχεται
από ένα θαυμασίον κυκλωτερή καθρέπτην
μικροσκοπικόν, μίαν μικράν ήθην πού-
δρας, ένα δοχείον έν ειδει Σαγγός, πε-
ριέχον κοκκινάδι διά την βαφήν χείλε-
ων και παρειών και το σπουδαιότερον έ-
να κτενί με λεπτότατα δόντια και με
δυο έκκατέρωθεν παραστάσεις τούτου κα-
τά το Φοινικισμόν σύστημα θαυμασίας έ-
πεξεργασίας.

ΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΣ έξερευνήσιν τάφων ά-
ρχαίων (3.000 περίπου έτών π. Χ.)
άνευρέθησαν πλείστα άντικείμενα τέ-
χνης δεικνύοντα ότι ή μεταλλουργία και
χρυσοποιία ήσαν πολύ άνεπτυγμένα και
ήν τήν εποχόν έκείνην. Στέμματα, δα-
κτυλίδια, έννέα χρυσά, κομβολόγια,
χρυσόφυλλα, βελόναι διά τα μαλλιά, με-
κροσφαις εκ πολυτίμου λίθου, ο χαλκός
σπαθίως άνευρίσκειται, χρυσοποιημέ-
νου του χρυσού και άργύρου. Μόνον ό-
λίγητα κτελέλα εκ χαλκού άνευρέθη-
σαν. Άνευρέθη προοτι μία χρυσή δαυ-
σας με διαμέτρος κυνάρις λίθους, θαύ-
μα λεπτόπτος και καλλιτεχνικής, φαίνε-
ται άπό τα κατασκευάσιν χέες υπό πινος
μεγάλου καλλιτέχνου χρυσοκόμου και
έκ 5.000 έτών. Άλλα άναρίθμητα μι-
κρά άντικείμενα άνευρέθησαν εις τούς
άνασκαφέντας 180 τάφους της νεκροπό-
λεως τούτης, ή όποια πρέπει υπερτί-
πλοισις τάφους προς άνασκαφήν και έ-
ξερευνήσιν.

ΙΕΡΟΝ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΑΛΛΟΤΕ

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ

ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΠΛΟ ΣΤΟΛΙΔΙ

Το δακτυλίδι έπαιξεν εις την ζωήν
τόσον των ανθρώπων όσον και των έ-
θνών γεγονός της παγκοσμίου Ιστορίας
έχει το μέρος του, το όποιον κάποτε εί-
νε σπουδαίον, και το δακτυλίδι. "Όλοι
ακεδόν σήμερον στολίζουν το δάκτυλα
των με τα άντικείμενα αυτά και σεις ά-
κόμη μικροί μου άναγνώστα, εις τα πα-

δουλειά, εις τούς άρχαίους χρόνους την
έκαμνε το δακτυλίδι.
"Ο Ηρόδοτος γράφει κάπου ότι "Έκα-
στος Βαβυλωνίος φέρει μεθ' έαυτού κή
την σφραγίδα του" αυτή υπήρξεν ή
πρώτη μορφή του δακτυλιδίου. "Επί των
πλευρών της σφραγίδος ταύτης ήσαν
χαράγματα ή τή όνομα του δικαιούχου
ή τα σύμβολα. "Επίσης οι Αιγύπτιοι είχον

Το δακτυλίδι εις την ρα-
καίτητά ήτο ιερόν σύμβο-
λον της δύναμει. "Η εί-
ς άν αυτή παρίστα τόν Πο-
λυκράτην, τόν περιήμουν
πύρρον της νήσου Σά-

μου να ριπτή το πολυτιμώ-
τεστο δακτυλίδι του εις την
τριφυμένον θάλασσαν,
ηπειδή έννοκείεν ότι με την
πράξιν του αυτήν θα έκο-
λάκευ τούς θεούς.

γνήριος θα προετιμώσεν κάποτε ναγο-
ρήσαντα δακτυλίδι και τή το καμωσάτε
φορεμένο, παρά ναγορήσαντα καμωσά-
με με την δροακήν που σάς έδωσαν
ο γυνεας σας. "Εν τούτοις όμως, κανείς ό-
χι μόνον από σάς τους μικρούς, αλλά
ούτε και από τούς μεγάλους δέν ήξού-
ρει ή Ιστορίαν έχει το δακτυλίδι. "Ερω-
τήσατε κάποτε τούς γυνεας σας ή τούς
συγγενείς σας διά την Ιστορίαν του δα-
κτυλιδίου και θα ίδετε άν έκωμην εί-
κατον.

Το δακτυλίδι έχει μεγάλην Ιστορίαν,
έπομένως και μεγάλην ηλίειαν. Μόλις ο
πολιτισμένος άνθρωπος ήρθηκε να κρη-
σιμοποιή τα γύρω του υλικά, το πρώτον
άντικείμενον που κατασκεύασε εινε το
δακτυλίδι. Διατί όμως; του ήτο άρα γε
άναγκαίον ως στολίωμα; όχι άπαντί-
μεν. Το δακτυλίδι ποτέ δέν έχρησιμέ-
σεν εις τούς πρωτογενείς λαούς ως κο-
σμημα, αλλά ως μέσον μόνον να θερα-
πείη μίαν ανθρωπίνην ανάγκην. Ποιάν
άνγκην, θα το ίδουμε παρακάτω.

"Όταν ο Κολόμβος στα 1492 άνεκάλυ-
ψε την Άμερικήν, εύρηκε τούς κατοί-
κους της, άγρίους τότε, να έχουν το
σώμα των σκεπασμένο με διάφορα και
περίεργα φανταστικά κοσμήματα, που
θενά όμως δέν εύρησε δακτυλίδι. Τί ση-
μαίνει τούτο; ή απολύτως ότι το δακ-
τυλίδι στον παλιό καιρό δέν έχρησιμέ-
υε διά στολίδι, όπως σήμερον.

"Επίσης ο Όμηρος, στα δύο του με-
γάλα έργα, στην "Ιλιάδα" όπλασθαι και
στην "Οδύσσεια", πουμεθα δέν άναφε-
ρει τίποτε σχετικόν διά το δακτυλίδι,
το όποιον έφευρέθη από άλλους λαούς,
πλέον πολιτισμένους διά να θεραπείη
άνθρωπινήν άνάγκην. Ποία άνάγκη; θα
με έρωτήσετε. "Η άνάγκη της σφραγι-
δας άναπάντως, ήτοι το δακτυλίδι έχρη-
σίμευε τότε αντί της σημερινής σφρα-
γίδος. Τί εινε σφραγίς σήμερον; εινε
το άντικείμενον με το όποιον έπικυρώ-
νομεν ό,τι γράφομεν. Αυτήν λοιπόν τη

μοιαν σφραγίδα αυτή όμως διά να την
φέρουν άνευτέρων γάντιος μαζί των,
την έστρώσαν κατά μήκος μένα σχοινί
την κρεμώσαν από το λαμιν των. Οι ά-
πό τόν σκοπόν της χειρός των. Οι ά-
στοκράται όμως και οι βασιλείς διά να
μή υποβάλλωνται εις κόπον, έπέρασαν
την σφραγίδα σένα από τα δάκτυλα
των, αφού, έννοείται, προηγουμένως την
διεμετρήσαν εις το σχήμα το όποιον έ-
κει σήμερον το δακτυλίδι.

Τούς βασιλείς έμνησθι ή άριστοκρα-
τία, ταύτην ο Λαός και κατ' αυτόν τόν
τρόπον ένγεννηθι ή μορφή την όποιαν
έχει σ

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ“

ΜΑΘΗΜΑ Ι΄ον

ΑΣΚΗΣΙΣ Νᾶ μεταφρασθῇ εἰς τὸ ἑλληνικόν

Aurez-vous la bonté d'écrire aujourd'hui la lettre que vous n'avez pas eu le temps d'écrire hier?—Je vous prierais de venir demain matin à mon bureau pour parler de l'affaire relative à la lettre que nous avons reçue avant-hier.—Je prie mon tailleur de m'envoyer demain mon costume bourgeois avec ma sœur au théâtre.—Mon frère m'a dit ce matin qu'il sera à son bureau pour travailler.—Il a besoin de finir sa correspondance, car demain il partira pour Salonique.—Me donnez-vous cette olive fleur qui est dans votre jardin; Je vous la donnerais, mais je vous prie de la garder bien, car elle est très délicate (λεπτή).—Je demande à partir pour l'étranger, mais on ne me donne pas la permission de quitter la Grèce.—Il écoutait ses oiseaux chanter dans le jardin de son voisin.—Si la Banque Nationale de Grèce me donnait un crédit de 10.000 dracmes, je pourrais demain partir par le train de Salonique de six heures.—Je vous prie de m'apporter de l'encre, du papier à lettres et une plume pour écrire une lettre à ma mère qui demeure à la campagne.—Merci bien mon cher, vous êtes très aimable.—Je vous demanderai encore un verre d'eau fraîche, s'il y en a dans la maison, et un peu de saleté de poivre pour manger ce bon morceau de viande.—Quelle est la maison dont vous avez parlé hier soir à mon frère?—La voilà, près de cette grande fabrique et à côté de cette belle maison rose aux fenêtres vertes. La voyez-vous?—Oui, je l'ai vue; je l'ai même visitée l'autre jour avec un de mes amis. Elle est vraiment une jolie maison, mais elle est trop grande pour moi.—Si j'avais toute ma famille avec moi je pourrais bien la louer, mais ma femme resté à l'étranger avec ma fille qui fait ses études en Suisse.—Je compte même partir moi aussi dans quelques jours pour les rejoindre afin de passer ensemble les jours de fêtes.

ΓΑΛΛΙΣΜΟΙ

faites-moi le plaisir
ayez la bonté de...
prenez garde
il fait jour
il fait nuit
il fait clair
il fait sombre
il fait vente
il fait la pluie
il fait froid
il fait chaud
il fait humide
il fait de la neige
il fait beau
faire du lait
faire le lit
faire du bien
faire du mal
maitre de la maison
maître de la maison
point de jour
je suis sûr le point
c'est à-dire
abat-toir
réveil le matin
pot de chambre
je le fait de mon mieux

faites-moi le plaisir
ayez la bonté de...
prenez garde
il fait jour
il fait nuit
il fait clair
il fait sombre
il fait vente
il fait la pluie
il fait froid
il fait chaud
il fait humide
il fait de la neige
il fait beau
faire du lait
faire le lit
faire du bien
faire du mal
maitre de la maison
maître de la maison
point de jour
je suis sûr le point
c'est à-dire
abat-toir
réveil le matin
pot de chambre
je le fait de mon mieux

faites-moi le plaisir
ayez la bonté de...
prenez garde
il fait jour
il fait nuit
il fait clair
il fait sombre
il fait vente
il fait la pluie
il fait froid
il fait chaud
il fait humide
il fait de la neige
il fait beau
faire du lait
faire le lit
faire du bien
faire du mal
maitre de la maison
maître de la maison
point de jour
je suis sûr le point
c'est à-dire
abat-toir
réveil le matin
pot de chambre
je le fait de mon mieux

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ (métiers=μετιέ)

bouanger
boucher
épicier
parfumeur
musicien
imprimeur
photographe
notaire
avocat
avoocat
juge
juge
geometre
marchand
cordonnier
as

bouanger
boucher
épicier
parfumeur
musicien
imprimeur
photographe
notaire
avocat
avoocat
juge
juge
geometre
marchand
cordonnier
as

bouanger
boucher
épicier
parfumeur
musicien
imprimeur
photographe
notaire
avocat
avoocat
juge
juge
geometre
marchand
cordonnier
as

journaliste
député
sénateur
marchand
armurier
banquier
employé
fourbisseur
domestique
hôte
facteur
changeur
professeur
architecte
tonnelier
libraire
relieur
laitier
ouvrier
éleveur
évêque
curé
coiffeur
perruquier
prédicateur
poissonnier
caféier
bijoutier
comptable
maçon
hussier
tailleur
couturière
mondiste
forgeron
commissaire
chapelier
bachichouse
courtier
frotteur
opticien
médicin
traducteur
ménétrier
matelot
soldat
charretier
palefrenier
aubergiste
plumacier
graveur
chimiste
horloger

journaliste
député
sénateur
marchand
armurier
banquier
employé
fourbisseur
domestique
hôte
facteur
changeur
professeur
architecte
tonnelier
libraire
relieur
laitier
ouvrier
éleveur
évêque
curé
coiffeur
perruquier
prédicateur
poissonnier
caféier
bijoutier
comptable
maçon
hussier
tailleur
couturière
mondiste
forgeron
commissaire
chapelier
bachichouse
courtier
frotteur
opticien
médicin
traducteur
ménétrier
matelot
soldat
charretier
palefrenier
aubergiste
plumacier
graveur
chimiste
horloger

journaliste
député
sénateur
marchand
armurier
banquier
employé
fourbisseur
domestique
hôte
facteur
changeur
professeur
architecte
tonnelier
libraire
relieur
laitier
ouvrier
éleveur
évêque
curé
coiffeur
perruquier
prédicateur
poissonnier
caféier
bijoutier
comptable
maçon
hussier
tailleur
couturière
mondiste
forgeron
commissaire
chapelier
bachichouse
courtier
frotteur
opticien
médicin
traducteur
ménétrier
matelot
soldat
charretier
palefrenier
aubergiste
plumacier
graveur
chimiste
horloger

ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ (noms géographiques=τόποι γεωγραφικοί)

mer
terre
plage
cap
côte
est
canal
voisin
équateur
Hérizou
soleil
fort
lieu
île
sud
montagne
nord
latitude
orient
fleuve
montagne

mer
terre
plage
cap
côte
est
canal
voisin
équateur
Hérizou
soleil
fort
lieu
île
sud
montagne
nord
latitude
orient
fleuve
montagne

mer
terre
plage
cap
côte
est
canal
voisin
équateur
Hérizou
soleil
fort
lieu
île
sud
montagne
nord
latitude
orient
fleuve
montagne

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Οι κανόνες της εποχής

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙ

‘Ο θρίαμβος τῶν ταγιέρ

Γιὰ τὸν περίπατο στὴν ἐξοχὴ, γιὰ τὴν πόλιν, στὰ μαγαζιά καὶ τὴν ἐπισκοπὴν τῶν μοδίστρων καὶ τὸν κουρέα, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐργαζομένη γυναῖκα γενικά, τὸ ταγιέρ εἶναι τὸ κλασσικὸν φόρεμα. Ἡ ἐφετινὴ μόδα εὐνοεῖ ἐξαιρετικὰ τὰ ποικιλοτρόπως τοιαύτητα γιὰ τὴν πόλιν. Ὃταν δὲ φορεῖται μάλινον πανωφόρι πλοῦσιον γαρνιρισμένο μετὰ γούνας ἢ τὸ πολὺ οἰκ. πανωφόρι, ἀπὸ ἀστράκων ποὺ σκεπάζει τὰ πόδια κομψὰ φορέματα, υποβλήνται στὸν ἀντὶ τὸν μάλινον σκο-

Τὸ ἀπόγευμα αὐτὸ τὸ πανωφόρι ἀπὸ μαῦρο ἀστράκων, μετὰ ἀπὸ δερμά κόνινο - ρούτι σκεπάζει πολὺ καλὰ ὅποιονδήποτε φόρεμα ἐπὶ σκέψεων (Μοντέλο Βέρν). Τὰ ταγιέρ ποὺ φοροῦν γιὰ τὸν περίπατο, γίνονται συχνὰ ἀπὸ μαλλὶ πλεγτὸ στὸ χέρι, ὅπως αὐτὸ τὸ σοβαρὲ καὶ οἰκ. μοντέλλο τῆς Ἀννῆ Μπλάτ.

πλεκτὰ στὸ χέρι ταγιέρ, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ οἰκονομικὰ καὶ ἀπολύτως ἐπισημοῦς. Ἐπίσης εἶναι πολὺ καλὰ καὶ γιὰ τὸν περίπατο, καθὼς καὶ γιὰ τὸν ὁδοπορὸν γιὰ τὸν περίπατο, γίνονται συχνὰ ἀπὸ μαλλὶ πλεγτὸ στὸ χέρι, ὅπως αὐτὸ τὸ σοβαρὲ καὶ οἰκ. μοντέλλο τῆς Ἀννῆ Μπλάτ.

Τὸ μαῦρο πολὺ οἰκ. ταγιέρ τὸ ἀστράκων δίνει ἐξαιρετικὴν εὐγένειαν. Μετὰ αὐτὰ τὰ ταγιέρ ἡ κομψότης τῆς μόδας γίνονται ἀπὸ στέφανο ἀσπρῶν, τοὺς τόνους ποικίλων, ἢ ἀπὸ μαλλί, ὅπου πρέπει νὰ φαῖνται μετὰ τὴν πενιτε τὸν βράδυ, θὰ γίνῃ ἀπὸ λαμὲ ἢ δαντέλλα ἐμπροσθὲν σὲ λακὲ μετὰ τὴν ἀποστέλλει ἕνα κομψότατον καὶ ὡραῖο νεωτερικόν. Τὰ καπέλλα ποὺ πηγαινοῦν σ' αὐτὰ τὰ φορέματα εἶναι γενικά μικρὰ καὶ νεανικά. Συνήθως τόκες μετὰ μία ἐλαφρὴν ἀντί-

Τὸ μούρα μένει πάντα ἡ βάσις τῆς ἀ-

Γιὰ τὴν ὁμορφίαν σας

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΥΣΑΡΚΙΑΣ

Μερικὰ γυμνάσματα

Ὃταν ὀνειρευνώσαστε τὴν ἐξοχίαν γραμμὴν μίας «στῆς» δὲν μὲς περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ τὴν φανταστοῦμε μετὰ τῶν τεραστίων διαστάσεων κοιλιά. Ἡ πλαστικὴ ὁμορφία εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀφίνει νὰ φαίνονται ἡ γραμμὴν χωρὶς ὅμως νὰ γίνονται στρουγγυλές. Πολλὰς γυναῖκες ποὺ ἔχουν κοιλιά βαρυνομένη νὰ τὴν ἐξολοφίσουν καὶ ἀναγκάζονται νὰ φοροῦν σφιχτοὺς κορσέδες σὰν βγαίνουν ἐξω. Αὐτὴ ἡ λύσις βεβαίως οὐτε ἕνα δρόμιν τοὺς ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ πάχος τοῦ σώματος. Μόλις βγάλουν τὸν κορσέ, ἐμφανίζεται ἡ κοιλία τοῦ σώματος. Ὁ κορσέ δὲν ὠφελεῖ καθόλου. Σταματᾷ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, καὶ μεγαλύνει τὴν ἀτροφίαν τῶν μυῶν τῆς κοιλιάς.

Ἡ ὑπερβολὴ ἐπίσης μεγαλύνει συνήθως τὴν κοιλιά. Κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ γυμνασθῇ. Πρέπει ὁμῶς μετὰ τὸν γυμναστικὸν νὰ ἀρχίσῃ τὴν γυμναστικὴν ἐξω. Σήμερα σὰς δίδωμε μερικὰς συμβουλὰς ποὺ ἀντὶ τῆς ἀκολουθήσεως θὰ ἀποκτήσῃς γενικά ἕνα ὡραῖον πλαστικόν καὶ κομψόν.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 1ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 20 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 2ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 3ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 4ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 5ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 6ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 7ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 8ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 9ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 10ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 11ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 12ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 13ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 14ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 15ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 16ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 17ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 18ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 19ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 20ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 21ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 22ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 23ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 24ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 25ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 26ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 27ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 28ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 29ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 30ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 31ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 32ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 33ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 34ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 35ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 36ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 37ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 38ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 39ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 40ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 41ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 42ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 43ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 44ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 45ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 46ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 47ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 48ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 49ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 50ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Γιὰ τὸ πρῶν καὶ γιὰ τὸ δρόμον αὐτὸ τὸ πρῶτον ποτε μετὰ πτεροφασίας εἶναι πολὺ κομψόν. (Μοντέλο Κορμπέ).

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 51ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 52ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 53ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 54ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 55ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 56ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 57ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 58ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 59ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 60ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 61ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 62ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 63ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 64ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 65ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 66ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 67ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 68ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 69ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 70ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 71ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 72ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 73ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 74ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 75ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 76ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 77ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 78ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 79ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 80ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 81ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 82ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 83ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 84ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 85ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 86ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 87ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 88ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 89ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 90ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 91ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 92ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀσκήσιν 15 φορές.

Εἰς τὴν ἀσκήσιν 93ον. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν

